

KOMPA

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 390 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

Τυφώνας
ταξικός...

**ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

10/9/1769: Συγκρότηση πρώτου τούρκου 10/9/1919: Συνθήκη Αγίου Γερμανού (τέλος Αυστρο-ουγγαρίας – ίδρυση Αυστρίας, Ουγγαρίας και Τσεχοσλοβακίας 10/9/1988: Διλοφονείται στην Γενεύη η αυτοκράτειρα Ελισάβετ (Σίσι) της Αυστροουγγαρίας 10/9/1984: Βύθιση του πλοίου «Mont Luis» με 225 τόνους ουρανιούχων ενώσεων στις βελγικές ακτές 10/9/1827: Θάνατος Ούγκο Φόσκολο 10/9/1907: Πρώτη εκστρατεία κατά του καπνίσματος (Νέα Υόρκη) 11/9/2001: Χτύπημα των διδυμών πύργων 11/9/1612: Σφραγή των Οθωμανών στα Γιάννενα από τον Διονύσιο Σκυλόσοφο 11/9/1973: Πραξικόπημα στη Χιλή – δολοφονία Σαλβαδόρ Αλιέντε 11/9/1964: Καθηέρωση της δημοτικής γλώσσας στην εκπαίδευση 11/9/1938: Ξαναρχίζουν οι παραστάσεις στην Επιδαυρο μετά από 2000 χρόνια 11/9/1954: Θάνατος Μαρίκας Κοτοπούλη 11/9/1928: Πρώτη εκπομπή τηλεοπτικού προγράμματος 12/9/1974: Πραξικόπημα στην Αιθιοπία – ανατροπή Χαΐλε Σελασίε 12/9/1959: Εκτοξεύεται ο πρώτος πύραυλος που έφτασε στη Σελήνη (Λαύνα 2 – Ρωσία) 12/9/1924: Πρώτη δοκιμή λειτουργίας υποβρύχιου (Αγγλία) 13/9/490 π.Χ.: Μάχη Μαραθώνα 13/9/1922: Καταγραφή της υψηλότερης θερμοκρασίας (57,8°C στην Αλ Αζίζια της Λιβύης) 14/9/629: Ο Ηράκλειος ανευρίσκει και υψώνει το σταυρό στο Γολγοθά 14/9/1922: Παραίτηση Κων/νου - ενθρόνιση Γεωργίου Β' 14/9/1321: Θάνατος Ντουράντε (Δάντη) Αλιγκιέρι (56 χρ.) 14/9/1927: Θάνατος Ιασίδωρας Ντάνκαν 14/9/1814: Ιδρυση Φιλικής Εταιρίας (Οδησσός) 14/9/1960: Θάνατος Μ. Καραγάτση 14/9/2001: Θάνατος Στελίου Καζαντζήδη 14/9/1732: Γέννηση Γιόσεφ Χάιντν 14/9/1944: Ταγματασφαλίτες με επικεφαλής τους Σούμπερτ και Πιούλο δολοφονούν 104 άστολους πολίτες στα Γιαννιτσά 14/9/1960: Ιδρυση ΟΠΕΚ από Ιράν – Ιράκ – Σαουδική Αραβία και Βενεζουέλα 14/9/1999: Πτώση πρωθυπουργικού Falcon στο Βουκουρέστι (7 νεκροί) 14/9/2001: Δολοφονία Μακ Κίνλεϊ (προέδρου ΗΠΑ) 14/9/1922: Πρώτα γραφεία ποδοσφαιρικών στοιχημάτων (Αγγλία) 15/9/1829: Συνθήκη Αδριανούπολης – τέλος ρωσοτουρκικού πολέμου 15/9/1890: Γέννηση Αγκάθα Κρίστι 15/9/1971: Ιδρυση Greenpeace στον Καναδά 15/9/1968: Ιδρυση της KNE 15/9/1982: Σφραγή παλαιστίνιων σε Σάμπτρα – Σατίλα 15/9/1975: Πρώτα τρόλεϊ χωρίς εισπράκτορα στην Αθήνα 16/9: Παγκόσμια ημέρα προστασίας του ζοντανού 16/9/1977: Θάνατος Μαρίας Κάλλας (53 χρ) 16/9/1982: Θάνατος Μάνου Λοϊζου 16/9/1996: Θάνατος Γεώργιου Βαφόπουλου 16/9/1736: Θάνατος Ντάνιελ Φαρενάιτ (50 χρ) 16/9/1906: Ο Αμούδεν ανακαλύπτει το Νότιο Πόλο 16/9/1908: Ιδρυση General Motors (Γουίλιαμ Ντιράντ) 16/9/1927: Η Μαρίκα Κοτοπούλη παρουσιάζει για πρώτη φορά στη δημοτική την «Εκάβη» του Ευριπίδη 16/9/1925: Γέννηση B.B. King 16/9/1978: Νομιμοποίηση των αμβλώσεων (υπό προϋποθέσεις στην Ελλάδα).

● «Ο κόμματος του κόμματος» ●●●

Εύστοχος ο τίτλος της «Ελευθεροτυπίας» για τη μοντέλα Τζούλια Μπονκ, που επιστρέπεται στο Αριστερό Κόμμα της Γερμανίας για να κάνει μόστρα στους εκλογικούς του συνδυασμούς ●●● Τί, μόνο εμείς θα έχουμε Ράπτη και Καϊλί και Γκερέκου και Κουντουρά; ●●● Τελικά, πιο αυθεντική ήταν η Τσιτσιολίνα ●●● Τουλάχιστον αυτή δεν το «παιζε σοβαρή» και προβληματισμένη ●●● Κατά τα άλλα, εντελώς γυμνή η υπερδύναμη γνάτισε από έναν τυφώνα ●●● Για 80 νεκρούς μιλούσαν αρχικά, πάνω από 2.000 τους υπολογίζουν τώρα ●●● Κόσμος πεδάνει από έλλειψη φαρμάκων ●●● Φτωχολογία, όπως πάντα ●●● Μαύρη φτωχολογία, μάλιστα ●●● Οι λεφτάδες την έκαναν εγκαίρως ●●● Αυτοί, βλέπετε, ξέρουν πως δεν πρέπει να δίνεις βάση στις κρατικές διαβεβαιώσεις ●●● Και τώρα, ετοιμαστείτε για νέους μαραθώνιους αλληλεγγύης ●●● Ο Μάτζικ Τζόνσον στέλνει αδλη-

τικά παπούτσια και ο Γουίντο Μαρσάλης γυαλίζει την τρομπέτα του για τη μεγάλη συναυλία ●●● Αλήδεια, μήπως δυμάται πώσοι φτωχοί μαύροι ήταν στην τελευταία συναυλία που έδωσε στο Λίνκολν Σέντερ και πόσο είχε το εισιτήριο; ●●● Τόσο μακάριοι ήταν στο Λευκό Οίκο που στην αρχή τα γεγονότα τους πήραν φαλάγγι ●●● Πέντε μέρες χρειάστηκαν για να στήσουν την πρώτη επίσκεψη Μπους στα μέρη της δυστυχίας ●●● Με κέντρο διανομής βοήθειας που στήθηκε επί τούτου και σε 24 ώρες είχε ξηλωθεί ●●● Και με ηδοποιούς

που έκλαιγαν κουρνιασμένοι στη δερμή αγκαλιά του «λευκού πατέρα» Μπους, παριστάνοντας τους πληγέντες που... ανακουφίστηκαν ●●● Στο μεταξύ, επίσημα έγγραφα αποδεικύουν ότι οι μηχανικοί αναγκάστηκαν να καθυστερήσουν τις βελτιώσεις στα αντιπλημμυρικά έργα, επειδή ο Λευκός Οίκος περιέκοψε τα κονδύλια ●●● Κοστίζει πολύ ο πόλεμος στο Ιράκ ●●● Με απώλειες και στην ίδια την Αμερική ●●● Θα το καταλάβουν, άραγε, αυτό οι φτωχοί Αμερικανοί; ●●● Προς το πρό δεν υπάρχει κάτι που να μας κάνει αισιόδοξους

●●● Θα δείξει ●●● Ο «άξονας του κακού», πάντως, προσφέρθηκε να στείλει βοήθεια ●●● Πρώτα ο Κάστρο, ύστερα ο Ιρανός πρόεδρος ●●● Ήρα να κάνει καμιά προσφορά και ο Μπιν Λάντεν ●●● Μπα, αυτός δεν κάνει διπλωματία, κάνει πόλεμο ●●● Στο Παρίσι ούτε άλλη μια πολυκατοικία «πήρε φωτιά», άλλοι 14 μετανάστες βρήκαν φρικτό δάνατο ●●● Ολως τυχαίως και αυτή τη φορά ●●● Πόσοι πρέπει να καούν για να μιλήσει επίσημα το κράτος για εμπρησμό; ●●● Μάδαμε και ποια ήταν η ανειλημμένη υποχρέωση του Σημίτη και δεν πήγε στη φίέστα γενεθλίων του ΠΑΣΟΚ ●●● Φιλοξενούσε τον αδελφό του στη Βίλα του στο Κορακοχώρι ●●● Εκτός από κοντός είναι και πολύ κακός ●●● Δεν ξεχάσει πως «κάποιοι» τον υποχρέωσαν να παραιτηθεί υπέρ του Γιωργάκη ●●● Ο, τι και να πεις, Ντέμη, η ρουφιανιά είναι ρουφιανιά ●●● Τα άλλα συζητιούνται, αυτό δεν σηκώνει συζήτηση ●●●

◆ «Ο δημόσιος χώρος είναι πολύτιμος και δεν μπορεί να διατίθεται χωρίς κάποιον έλεγχο. Δεν μπορεί να είναι δωρεάν, γιατί αυτό δεν ωφελεί το κοινωνικό σύνολο, δεν βοηθά τη στάθμευση». Τάδε έφη («Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία») Θ. Σκυλακάκης, νυν αντιπρόεδρος στο Δήμο Αθηνας, πρώην στελέχος στους «Ταύρους» του Σ. Μάνου και πάντοτε αγρίως νεοφιλελύθερος. Εμείς σας το 'παμε, δεν θ' αργήσει η μέρα που θα μας βάλουν και κάποιον κεφαλικό φόρο για τον αέρα που αναπνέουμε.

◆ Περπατημένος ο υπουργός Μακεδονίας-Θράκης N. Τσιαρτσιώνης. Οχι μόνο δεν εκστρατεύει κατά των διαδηλωτών που θα συρρεύσουν στην πόλη, αλλά θεωρεί καλοδεχούμενο τον συλλαλητικό τουρισμό (έτσι ακριβώς το είπε). Οσοι πάνε θ' αργήσουν και κάναν φράγκο στα μαγαζιά της πόλης. Στο κάτω-κάτω, όλοι τους νομοταγίες είναι.

◆ Ο Λουδοβίκος της Νατάσας έδωσε μια συνέντευξη στην οποία βάλθηκε να φτιά-

ξει το προφίλ του Καραμανλή ως ενός ανθρώπου ευαίσθητου, μορφωμένου, με πολιτιστικά ενδιαφέροντα. Κάπου εκεί, λοιπόν, αναφέρει ότι κάποτε είχε επισκεφτεί το σπίτι του Καραμανλή στη Ραφήνα μαζί με την Ιωάννα Καρυοτάνη και συζήτησαν μαζί του για λογοτεχνία και ποίηση! Καταλαβαίνετε τώρα πώς στήνονται κάποιες καριέρες και πώς φτάνουν κάποιοι ιπταμένοι στην πόλη, αλλά θεωρεί καλοδεχούμενο τον συλλαλητικό τουρισμό (έτσι ακριβώς το είπε). Οσοι πάνε θ' αργήσουν και κάναν φράγκο στα μαγαζιά της πόλης. Στο κάτω-κάτω, όλοι τους νομοταγίες είναι.

◆ Ο λουδοβίκος της Νατάσας έδωσε μια συνέντευξη στην οποία βάλθηκε να φτιά-

ποιας αλλά ο Γιωργάκης και το περιβάλλον του. Μέσα από μια θεωρητική συναυλία, την οποία μπορεί να βρει κανείς σε οποιοδήποτε εγχειρίδιο συνταγματικού δικαίου ή ιστορίας των πολιτικών συστημάτων βγάζει όχρηστους και αναχρονιστές εκείνους που «αναζητούν νέες συνθέσεις μεταξύ σοσιαλισμού και φιλελευθερισμού» ή καταφεύγουν σε «μηχανιστικές προσπάθειες άθροισης ιδεολογικών ρευμάτων», δηλαδή τους συμβούλους του Γιωργάκη. Δεν παραλείπεται και ένα «καρφί» στον ίδιο τον Γιωργάκη, γράφοντας πως «η πειστικότητα των πολιτικών θέσεων κάθε κόμματος» δεν εξαρτάται από «σχέσεις με κά-

ποια» «εμβληματικά» πρόσωπα. ◆ Βιβλίο με τίτλο «7.200 μέρες με τον Ευάγγελο Γιαννόπουλο» ετοιμάζει ο εξ απορρήτων του Αργ. Σιδέρης. Από προδημοσίευση που έδωσε ο ίδιος στο «Παρόν» πληροφορηθήκαμε την ύπαρξη επιστολής Βαγγέλα προς Ανδρέα στις 29.10.1986, στην οποία μεταξύ των άλλων του έγραψε: «Από λόγους ευπρεπείας δεν ρώτησα γιατί στις 5 Ιουνίου αποκλείστηκα από την

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Για να μας πάρουν στα σοβαρά, να μιλήσουμε για (συνολική) Ελληνική Γενοκτονία. Και να διεθνοποιήσουμε το θέμα.

Στέλιος Παπαθεμελής

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Οι μέχρι τώρα μεταρρυθμίσεις είναι στη σωστή κατεύθυνση, αλλά αναμφισβήτητα χρειάζονται και άλλες.

Οδυσσέας

■ ΠΑΣΟΚ: Ανούσια δημαγωγία και στήριξη της αντιπλαικής πολιτικής

ΣΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ της 3ης Σεπτέμβρη, ο Γιωργάκης ήταν αναγκασμένος να ανεβάσει τους αντικυβερνητικούς τόνους. Πέρασε, βλέπετε, ένα ολόκληρο καλοκαίρι, η κυβέρνηση πέρασε σημαντικά αντιλαϊκά νομοθετήματα, το ΠΑΣΟΚ έκανε παρατεταμένες διακοπές και ο κόσμος απογοητεύθηκε εντελώς. Απογοήτευση που αποτυπώθηκε ξεκάθαρα στα γκόλοπ, στα οποία το ΠΑΣΟΚ δεν φαίνεται να κερδίζει τη φθορά της κυβέρνησης, ενώ ο Γιωργάκης εξακολουθεί να υπολείπεται κατά πολύ του Καραμανλή στην «καταλληλότητα» για την πρωθυπουργία. Η γκρίνια επεκτάθηκε και στα πρωτοκλασάτα στελέχη και άρχισε να βγαίνει προς τα έξω με αιχμές και προτροπές. Οι σύμβουλοί του, λοιπόν, έβαλαν τον Γιωργάκη να ξεκινήσει μια φθινοπωρινή αντεπίθεση, με στόχο να δυναμώσει την εικόνα του και να δειξει έτοιμος για πρωθυπουργός.

Αν διαβάσει κανείς προσεκτικά (είμαστε σύγουροι ότι ελάχιστοι το έκαναν) την ομιλία του Γιωργάκη στη φιέστα των 31ων γενεθλίων θα διαπιστώσει ότι ακόμα και οι αντικυβερνητικές κορόνες είναι χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο. Βρίθουν ακαταλαβίστικων νεολογισμών («πελατειακός καπιταλισμός», «πελατειακός κρατισμός») και άλλα τέτοια μαργαριτάρια), χωρίς να υπάρχει παράλληλα η προβολή ενός αντι-προγράμματος του ΠΑΣΟΚ και κάποιων δεσμεύσεων, ικανών να αγγίξουν τον εργαζόμενο κόσμο που βρογάει. Στην ουσία, υπάρχει στήριξη της αντιλαϊκής πολιτικής που ακολουθεί η κυβέρνηση της ΝΔ (συνεχίζοντας το δρόμο που είχε ανοίξει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ) και κριτική στην κυβέρνηση για ανικανότητα και αυταρχισμό.

«Εμείς θα το κάναμε καλύτερο» είναι το μήνυμα που περνάει ο Γιωργάκης στην άρχουσα τάξη, ξέροντας πολύ καλά ότι κάποια στηγμή θα έρθει η σειρά του να κυβερνήσει, φτάνει να παραμείνει στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Ακολουθεί, δηλαδή, κι αυτός την τακτική του ώριμου φρούτου. Δεν κάνει αντιπολίτευση επί της ουσίας, δεν αναλαμβάνει δεσμεύσεις, αφήνει την κυβέρνηση να φθαρεί και προσπαθεί να «μαζέψει» αυτή τη φορά. Μπορεί μ' αυτόν τον τρόπο να δώσει στον Καραμανλή μια ακόμη τετραετία, αλλά δεν μπορεί να κάνει και διαφορετικά. Δεν μπορεί να ενθαρρύνει τον κόσμο να βγει στους δρόμους και να αγωνιστεί. Γ' αυτό και σε ολόκληρη την πανηγυρική ομιλία του, μολονότι υπήρξαν και αναφορές «στις αξίες και τις αρχές της 3ης Σεπτέμβρη», δεν υπάρχει κάλεσμα για κινητοποιήσεις και διεκδικητικούς αγώνες. Ο Γιωργάκης (ξανα)δίνει εξετάσεις στην άρχουσα τάξη και όχι στον εργαζόμενο λαό.

■ Ιδού η αιτία για την ακρίβεια

Εκρηξη καπιταλιστικών κερδών

Τα στοιχεία είναι επίσημα και δεν επειδέχονται αμφισβήτησης. Τα επεργάστηκε η «Πλήγασσος ΑΧΕΠΕΥ» και αφορούν την πορεία των κερδών που σημείωσαν 70 εισηγμένες στο Χρηματιστήριο ΑΕ το πρώτο εξάμηνο του 2005, σύμφωνα με τους ισολογισμούς τους. Σύμφωνα, λοιπόν, μ' αυτά τα στοιχεία:

◆ Τα συνολικά κέρδη προ φόρων έφτασαν τα **2,65 δισ. ευρώ**, έναντι 1,95 δισ. ευρώ που ήταν το πρώτο εξάμηνο του 2004. Σημείωσαν, δηλαδή, μια αύξηση της τάξης του **36%**.

◆ Επειδή μιλάμε για ομίλους εταιριών, σημασία έχει να δούμε τα κέρδη των μητρικών εταιριών (γιατί γίνονται παιχνίδια φορολογικού ενδιαφέροντος μεταξύ «μαμάδων» και «θυγατέρων»). Τα κέρδη των μητρικών εταιριών, λοιπόν, έφτασαν τα **2,03 δισ. ευρώ**, έναντι 1,42 δισ. ευρώ του πρώτου εξαμήνου του 2004. Αύξηση της τάξης του **42,3%**.

◆ Η μερίδα του λέοντος ανήκει στον τραπεζικό κλάδο. Οι 6 ομίλοι που δημοσίευσαν ισολογισμούς συγκέντρωσαν κέρδη ύψους **901 εκατ. ευρώ**. Δηλαδή το 34% των συνολικών κερδών

των 70 επιχειρηματικών ομίλων.

◆ Στον κλάδο των τροφίμων τα δηλαθέντα κέρδη έφτασαν τα **221,2 εκατ. ευρώ**, έναντι 62,7 εκατ. ευρώ το 2004. Αύξηση **66,4%**.

◆ Τα κέρδη των ομίλων στο χοντρικό εμπόριο έφτασαν στο ύψος ρεκόρ των **240,5 εκατ. ευρώ**, έναντι 33,7 εκατ. ευρώ το 2004. Μιλάμε για αύξηση **613%**. Εξι φορές πάνω, για να το πούμε όσο γίνεται πιο απλά!

◆ Στο λιανικό εμπόριο (όπως καταλαβαίνετε, μιλάμε για αλυσίδες σούπερ μάρκετ και πολυκαταστήματα) τα κέρδη έφτασαν τα **80,4 εκατ. ευρώ**, έναντι 62,7 εκατ. ευρώ το 2004. Αύξηση **28,2%**.

◆ Τα «Ελληνικά Πετρέλαια ΑΕ» σημείωσαν αύξηση κερδών κατά **56,2%**.

Το πρώτο που πρέπει να παρατηρήσει κανείς είναι η προκλητική αύξηση των κερδών των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων για μια ακόμη χρονιά (έχουμε χάσει τον αριθμό ποια χρονιά στη σειρά είναι). Μιλάμε για κρίση, αλλά η κρίση δεν έχει τις ίδιες συνέπειες για όλους. Μπορεί τα εργατικά εισοδήματα να μην επαρκούν πλέ-

ον ούτε για την επιβίωση και ο κόσμος της δουλειάς να αναγκάζεται να καταφέυγει ολοένα και περισσότερο στο δανεισμό, μπορεί οι μικρομεσαίοι όντως να βρίσκονται με τη θηλιά στο λαιμό και οι πτωχεύσεις και τα λουκέτα να κάνουν θραύση, όμως οι μεγάλοι καπιταλιστικοί ομίλοι, ασύδοτοι, ενισχυμένοι συνεχώς από το κράτος με όλο και πιο προκλητικά κίνητρα, ενισχυμένοι από τη μεγάλη ληστεία του χρηματιστήριου, συγκεντρώνουν όλο και περισσότερα κέρδη, όλο και μεγαλύτερη δύναμη στα χέρια τους.

Δείτε την έκρηξη των κερδών στο χοντρεμπόριο και θα καταλάβετε ποια είναι η αιτία για την ακρίβεια που κάνει τις λαϊκές οικογένειες να στενάζουν. Δείτε την αύξηση των κερδών των ΕΛΠΕ (δηλαδή του Λάτση που κάνει κουμάντο) και θα καταλάβετε γιατί το κράτος πουλήσε μια ιδιαίτερα κερδοφόρα επιχείρησή του και δεν κάνει την παραμικρή παρέμβαση στην αγορά που στενάζει από την κερδοσκοπία στα καύσιμα. Το μόνο εμπόρευμα που βρίσκεται σταθερά στη διατίμηση είναι η εργατική δύναμη και το γεγονός αυτό εξηγεί την έκρηξη των κερδών.

■ Γεύμα κυβέρνησης - «βαρόνων» με μενού τον Γιωργάκη

Ο μεγάλος συμβιβασμός

Κάποια άλλη εποχή, το ειδύλλιο του Κόκκαλη με την κυβέρνηση της ΝΔ θα ξεσήκωνε και τις πέτρες στον αστικό κόσμο. Θα το έκανε σημαία του ο Βαρδινογιάννης, θα ξεσήκωνε τον κόσμο ο Τεγόπουλος, θα το στηλίτευε ο Λαμπράκης. Θα έκαναν αικόμια περισσότερο θρύβο απ' αυτόν που είχαν κάνει επί Σημίτη, γεγονός που είχε αναγκάσει τον τότε πρωθυπουργό να μην τολμήσει να βάλει ελληνικές ομάδες στο «Στοίχημα». Τώρα, έχει μείνει απελπιστικά μόνος ο Αλαφούζος να «κράζει» μέσα από την «Καθημερινή» και τον «Σκάνι».

Οι «βαρόνοι» συνειδητοί ήσαν ότι το σενάριο της «δεξιάς παρένθεσης» δεν μπορεί με τον τσαμπουκά να αλλάξει το τοπίο και να το καθορίσει ερήμην των πρωταργωνιστών του.

Οι «βαρόνοι» συνειδητοί ήσαν ότι το σενάριο της «δεξιάς παρένθεσης» δεν μπορεί με τον τσαμπουκά να αλλάξει το τοπίο της κυβέρνησης, και όχι με τον Κόκκαλη και όχι με τον Καραμανλή, ο οποίος παραμένει σταθερά στο απυρόβλητο. Κάθε κριτική κουβέντα που γράφεται έχει ως στόχο τον δύντυχο Ορφανό, που είναι απλά ο κλητήρας της κυβέρνησης, και όχι με τον Καραμανλή που έδωσε το «κόκι» για τη νέα συμφωνία με τον «εθνικό προμηθευτή» και ένα εκ των «πέντε την νταβατζήδων».

Είναι φανερό ότι τα πρόγραμμα τα έχουν αλλάξει στις σχέσεις της κυβέρνησης με τους «βαρόνους» των μίνια της Αλλιώς «πέντε την νταβατζήδες». Ενα νέο τοπίο διαμορφώνε-

ται και στα ΜΜΕ και γενικότερα στον επιχειρηματικό κόσμο. Νέοι παίχτες μπαίνουν στο παιχνίδι, νέες συμμαχίες διαμορφώνονται. Τα βασικά δεδομένα αυτής της νέας κατάστασης είναι τα εξής:

Ο Καραμανλής, μετά το στραπάτο με το «βασικό μέτοχο», που είδε και έπαθε να συγκρατήσει την πολιτική ζημιά, συνειδητοποίησε ότι δεν μπορεί με τον τσαμπουκά να αλλάξει το τοπίο και να το καθορίσει ερήμην των σχέσεων με τον Κόκκαλη.

Φυσικά, στον κόσμο των επιχειρήσεων και της πολιτικής ισχύος μόνιμη ειρήνη δεν υπάρχει. Ο ανταργωνισμός, το παρασκήνιο, τα χτυπήματα κάτω από τη ζώνη εξακολουθούν και θα εξακολουθούν. Εκείνο που φαίνεται να διαμορφώνεται είναι κάποιοι κανόνες για να μπορέσουν να συμβιώσουν ανταργωνιζόμενοι. Κάποιοι κανόνες τους οποίους φαίνεται να παρέβη ο Κοντομηνάς, και μπορεί να καθορίζει τις μεριδες. Και να θελει ο Γιωργάκης δεν μπορεί να αντιδράσει, Γνωρίζει, άλλωστε, ότι οι «βαρόνοι» έφτιαξαν τον «μέτριο» Σημίτη «ηγέτη περιωπής» και οι ίδιοι τον ανάγκασαν να την κάνει από κυβέρνησης του πασοκικού σκάφους, παραδίδοντάς το στον Γιωργάκη. Δικό τους δημιούργημα είναι και ο ίδιος και είναι αναγκασμένος να δεχτεί τη μεταχείριση που του επιτυχεί.

Με αφορμή έναν ταξικό τυφώνα...

«Ομως, αυτό που επιβεβαίωσε με τον πιο δραματικό τρόπο ο καταστροφικός τυφώνας είναι το άνοιγμα της φοιλίδας της φτώχειας στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό, που ντροπαλά εκφράζουν οι σχετικές στατιστικές, αναδεικνύει με σουρεαλιστικό τρόπο μια φυσική καταστροφή: ένα υποπρολεταριάτο που αυξάνεται με πρωτοφανείς για ανεπτυγμένη χώρα ρυθμούς. Ολο και περισσότεροι Αμερικανοί είναι αναγκασμένοι να "ζουν" σε παράγκες και τροχόσπιτα, στο περιθώριο της κοινωνίας της ακρονίας». Το παραπάνω απόσπασμα δεν είναι από καμιά... πταλαιοκομική εφημερίδα, αλλά από το σχόλιο της Deutsche Welle με τίτλο «Το τριτοκοσμικό πρόσωπο της υπερδύναμης», που αναδημοσιεύτηκε στην «Ελευθεροτυπία» την περασμένη Δευτέρα (5/9).

Ποιος θα πίστευε ότι χρειάζοταν μια φυσική καταστροφή σαν κι αυτή του τυφώνα «Κατρίνα» για να αποκαλυφθούν σε όλο τους το μεγαλείο οι ταξικές αντιθέσεις στο κέντρο του σύγχρονου καπιταλισμού και να ξαναθυμηθούν τα ΜΜΕ τη λέξη «προλεταριάτο» που τείνει να... ξεχαστεί στις μέρες μας; Κι όμως, ο τυφώνας «Κατρίνα» ήταν τόσο... ταξικός που δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Ο αμερικανικός καπιταλισμός αντιμετώπισε τους φτωχούς της Νέας Ορλεάνης όπως ακριβώς αντιμετωπίζει τους πληθείους της Ανατολής. «Βοήθεια» με καθυστέρηση, πολλές υποσχέσεις, πολλά δάκρυα, ακόμα και «αυτοκριτική», αλλά και με έτοιμη την καταστολή για όποιον τολμήσει να περάσει τα δρια της έννομης τάξης. Πλάι στους «καλλιτέχνες», που έσπευσαν για μια ακόμα φορά να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στα φιλανθρωπικά σάου, οι στρατιώτες που τους κουβάλησαν από το Ιράκ με εντολή «να πυροβολήσουν για να σκοτώσουν», μετατρέποντας την περιοχή σε «εμπόλεμη ζώνη». Με τα όπλα τους να σημαδεύουν τους εξαθλιωμένους πληγέντες που βαφτίστηκαν συλλήβδη συμφορίες και αντιμετωπίστηκαν σαν «τρομοκράτες», όπως ακριβώς γίνεται με τους «τρομοκράτες» της μακρινής Ασίας. Γιατί ποιοι άλλοι ήταν αυτοί που λεηλατούσαν – και είχαν κάθε δικαίωμα να το κάνουν για να επιβιώσουν – κατεστραμένα μαγαζιά σε μια πλημμυρισμένη πόλη;

Το χειρότερο λάθος που θα μπορούσε να κάνει κανείς είναι να τα ρίχνει όλα στη φραστική διαχείριση Μπους, αφήνοντας στο απυρόβλητο το σύστημα που αυτή διαχειρίζεται. Ενα σύστημα που βασίζεται στο ανώτατο κέρδος και δεν αναγνωρί-

ζει διοχωρισμούς μεταξύ των προλεταριών της χώρας του και των εξαθλιωμένων χωρών που εκμεταλλεύεται. Αυτό φάνηκε τόσο ξεκάθαρα μ' αυτό τον τυφώνα που μόνο αθεράπευτα αφελείς ή πληρωμένοι καλαμάριδες θα τολμούσαν να αφισιβητήσουν. Την ίδια στιγμή που η αμερικανική υπερδύναμη διαφημίζει πταγκόσμια τα αποτελέσματα της τεχνολογικής της ανάπτυξης, δε μπόρεσε να προστατεύσει μια πόλη 485.000 κατοίκων από μια φυσική καταστροφή που αποτελεί συχνό φαινόμενο σ' αυτές τις περιοχές. Ισως να αντιτείνει κανείς ότι ο τυφώνας «Κατρίνα» δεν ήταν σαν τους άλλους. Σύμφωνοι, όμως αυτό δε μπορεί να δικαιολογήσει ούτε την καθυστέρηση της βοήθειας προς τους πληγέντες, ούτε την αδιαφορία που έδειχναν οι αμερικανικές αρχές πριν από τον τυφώνα. Γιατί γνώριζαν ότι πλησιάζει μια περίοδος ισχυρών τυφώνων. Γνώριζαν ότι υπήρχε σοβαρό πρόβλημα στην παράκτια Λουιζιάνα.

Οπως αποκάλυψε η βρετανική εφημερίδα «Γκάρντιαν» την περασμένη Δευτέρα, ο Αμερικανικός Μετεωρολογικός Οργανισμός σε σεμινάριο που έγινε τρεις μήνες πριν τον τυφώνα προειδοποιούσε ότι: «Οι δραματικές απώλειες γης στην παράκτια Λουιζιάνα και οι προβλέψεις για μια περίοδο πιθανώς οικόμα ισχυρότερων τυφώνων στον Ατλαντικό αποτελούν βάσιμο λόγο για να ριχτεί μια προσεκτικότερη ματιά στη Νέα Ορλεάνη ως μια υπόθεση για μελέτη, με εκτεταμένες συνέπειες σχετικά με τον κίνδυνο, τις ανθρώπινες ζωές και την τύχη ενός μεγάλου τμήματος της παράκτιας περιοχής». Σ' αυτό το σεμινάριο αναφέρθηκε επίσης ότι γύρω στα 57.000 νοικοκυριά δεν διαθέτουν αυτοκίνητα στην πόλη και αυτό συνεπάγεται αύξηση του αριθμού των απωλειών σε περίπτωση τυφώνα. Σημείωναν ακόμη οι Αμερικανοί ειδικοί: «Οι δυνατότητες βελτιώσεων στις υποδομές για τη διευκόλυνση της εκκένωσης δεν είναι ελπιδοφόρες. Οι σχεδιασμοί εδώ και πάνω από μια δεκαετία για βελτιώσεις στο σύστημα των ανοχωμάτων και στη λίμνη Pontchartrain, προμηνύουν πολλές περιόδους τυφώνων με συνεχιζόμενο αυξημένο κίνδυνο».

Οπως ακριβώς στη νοτιοανατολική Ασία κανείς δεν ενδιαφέρθηκε για τους κινδύνους που συνεπάγεται η αλόγιστη οικιστική ανάπτυξη στις παράκτιες περιοχές. Το γιατί δε χρειάζεται και πολλή σκέψη. Βρίσκεται ακριβώς στον πυρήνα της φιλοσοφίας του σύγχρονου καπιταλισμού. Το ξόδεμα χρήματος χωρίς να αποφέρει κέρ-

δη θεωρείται «αντιπαραγωγικό». Οπως ακριβώς μια καπιτολιστική επιχείρηση (ακόμα και στην πιο ανεπτυγμένη χώρα) δεν «ξεδεύει» χρήμα για την προστασία των εργατών της από ακραίες – αλλά πιθανές – επικίνδυνες καταστάσεις, έτσι και η αμερικανική κυβέρνηση δεν έδειψε χρήμα για να προστατεύει ή να τροποποιήσει την οικιστική ανάπτυξη στην περιοχή για να την προστατεύει από ακραία καιρικά φαινόμενα. Γιατί πρόκειται για μια περιοχή που κατοικούν τα πλέον φτωχά και εξαθλιωμένα στρώματα της αμερικανικής κοινωνίας. Πρόκειται για μια περιοχή που έχει το διπλάσιο επίπεδο φτώχειας από το μέσο όρο (το ένα τέταρτο των κα-

ριζικά την οικιστική ανάπτυξη στην περιοχή για να την προστατεύει από ακραία καιρικά φαινόμενα. Γιατί πρόκειται για μια περιοχή που κατοικούν τα πλέον φτωχά και εξαθλιωμένα στρώματα της αμερικανικής κοινωνίας. Πρόκειται για μια περιοχή που έχει το διπλάσιο επίπεδο φτώχειας από το μέσο όρο (το ένα τέταρτο των κα-

τοίκων της ζουν κάτω από τα όρια), το 60% ανήκει στη μαύρη μειονότητα και το 20% των νοικοκυριών δεν έχουν καν αυτοκίνητο! Τί όφελος θα είχε ο αμερικανικός καπιταλισμός να επενδύσει στην ασφάλεια των πολιτών της;

Στον αντίποδα της αμερικανικής βαρβαρότητας εμφανίστηκε η «δημοκρατική» Ευρώπη. Βρήκε την ευκαιρία να «καρφώσει» την υπερδύναμη εκ του ασφαλούς. Γιατί δεν έχει να αντιμετωπίσει παρόμοιες καταστάσεις. Ομως, ένα «τυχαίο» γεγονός που έγινε την ίδια περίοδο με την εκδήλωση του τυφώνα και μάλιστα στη Γαλλία, την πλέον διαφημισμένη για την «κοινωνίκη της ευαισθήσως» χώρα, ήρθε να ξεσκίσει το δημοκρατικό προσωπείο της Γηραιάς Ηπείρου. Τα σπίτια που τύλιχταν στις φλόγες στην καρδιά του Παρισιού στα τέλη του Αυγούστου μπορεί να αποτελούν μια καταστροφή απειρώς μικρότερη σε μέγεθος και σε απώλειες σε σχέση με τον τυφώνα «Κατρίνα», όμως η ομοιότητα όσον αφορά στον κίνδυνο μέσα στον οποίο ζούσαν οι κάτοικοι τους είναι εκπληκτική.

Και τα δύο σπίτια που κάτηκαν στα τέλη του Αυγούστου και το ξενοδοχείο που έχει καεί τέσσερις μήνες πριν στην ίδια περιοχή έχουν κριθεί ακατάλληλα. Και στα τρία έμενον μετα-

Άλμα στο εμπόριο όπλων

Το 2004 σημειώθηκε η μεγαλύτερη αύξηση στις πωλήσεις όπλων παγκόσμια από το 2000, με καλύτερους πελάτες τις λεγόμενες «αναπτυσσόμενες» χώρες, όπως η Ινδία, η Σαουδική Αραβία και η Κίνα, σύμφωνα με μελέτη της Congressional Research Service, που παραδόθηκε στο αμερικανικό Κογκρέσο στις 30 Αυγούστου.

Συνολικά οι πωλήσεις όπλων παγκόσμια έφτασαν στα 37 δισ. δολαρία το 2004, δηλαδή στο μεγαλύτερο ύψος από το 2000, που είχαν φτάσει στα 42,1 δισ., και πολύ πιο πάνω από τις πωλήσεις του 2003, που ήταν 28,5 δισ.

Για μια ακόμη φορά οι ΗΠΑ κατέλαβαν την πρώτη θέση, υπογράφοντας το 2004 συμφωνίες ύψους 12,4 δισ., που σημαίνει ότι το μεριδίο τους στο σύνολο των συμφωνιών σε παγκόσμιο επίπεδο φτάνει στο 33,5%. Ειδικότερα με τις λεγόμενες «αναπτυσσόμενες» χώρες υπέγραψαν συμφωνίες ύψους 6,9 δισ. (έναντι 6,5 δισ. το 2003), δηλαδή το 31,6% του συνόλου των συμφωνιών με τις χώρες αυτές.

Τη δεύτερη θέση κατέλαβε η Ρωσία, με συμφωνίες ύψους 6,1 δισ. δολαρίων ή το 16,5% του συνόλου των συμφωνιών, σημειώνοντας έτοις σημαντική αύξηση σε σχέση με τις πωλήσεις των 4,4 δισ. το 2003. Ειδικότερα με τις λεγόμενες «αναπτυσσόμενες» χώρες υπέγραψε συμφωνίες ύψους 5,9 δισ. ή το 27,1% του συνόλου των συμφωνιών της κατηγορίας αυτής. Δηλαδή, σχεδόν εξ ολοκλήρου οι πωλήσεις όπλων της Ρωσίας κατευθύνονται στις χώρες αυτές, όπου αποτελεί πλέον πολύ σοβαρό ανταγωνιστή των ΗΠΑ.

Την τρίτη θέση στην αγορά των «αναπτυσσόμενων» χωρών το 2004 κατέλαβε η Βρετανία, υπογράφοντας συμφωνίες ύψους 3,2 δισ., την τέταρτη κατέλαβε το Ισραήλ με συμφωνίες ύψους 1,2 δισ. και ακολουθεί τη Γαλλία, με συμφωνίες 1 δισ. δολαρίων.

Συνολικά οι πωλήσει

Αποκαλύπτοντας τις ταξικές αντιθέσεις

Δεν ήταν «συνηθισμένη» η ειδοκόνα που μεταδόθηκε από τα παραγόμενα ΜΜΕ την περαιώπεινη Τρίτη. Μπορεί οι πιπιρικάδες που κρατούσαν στα χέρια τους πέτρες και τις εκτόξευσαν να ήταν οι ίδιοι, δεν είχαν όμως απέναντί τους τον ίδιο εχθρό. Ο λόγος για τις συγκρούσεις που έγιναν επί διήμερο (Δευτέρα και Τρίτη) στην πόλη Χαν Γιουνίς στη Λωρίδα της Γάζας. Εκατοντάδες άνεργοι Παλαιστίνιοι και μαθητές συγκρούστηκαν με ιδιαίτερα βίαιο τρόπο με την παλαιστινιακή αστυνομία κοντά στο Δημαρχείο και το αστυνομικό τμήμα της πόλης, με απολογισμό πάνω από 10 τραυματίες. Ήταν τέτοια η βιαιότητα που τα ειδησεογραφικά πρακτορεία αναφέρουν (χωρίς φυσικά να μπορούμε να το επιβεβαιώσουμε), ότι οι διαδηλωτές εκτόξευσαν μέχρι και αυτοσχέδιες ρουκέτες εκτός από βόμβες μολότοφ στους Παλαιστίνιους μπά-

τους, ενώ κατά τραγική ειρωνεία κάποιοι συνάδελφοί τους είχαν πραγματοποιήσει διαδήλωση δυο μέρες πριν στην πόλη της Γάζας με αίτημα την αύξηση των μισθών τους.

Αίτημα των διαδηλωτών η ακύρωση της εισαγωγής διδάκτρων στα δημόσια σχολεία, που αποφάσισε η Παλαιστινιακή Αρχή (Π.Α.). Σε ανακοίνωσή της η Χαμάς, αν και δηλώνει ότι δεν υποθάλπει τις διαδηλώσεις των εργατών, καταγγέλλει τη βίαιη καταστολή των διαδηλωτών από την αστυνομία και υποστηρίζει ότι η Π.Α. διαχειρίζεται τεράστια ποσά αλλά

δεν τα διαθέτει για τις ανάγκες των εργατών. Την ίδια στιγμή, η Π.Α., χρησιμοποιώντας ένα νόμο για την «ασφάλεια», απέλυσε δάσκαλο στη Λωρίδα

της Γάζας με την κατηγορία συμμετοχής στον εκλογικό συνδυασμό της Χαμάς «Άλλογή και Μεταρρύθμιση»!

Κι ενώ οι αντιθέσεις στους κόλπους της παλαιστινιακής

κοινωνίας αναδύονται, ιδιαίτερα μετά την επιχώρηση των Σιωνιστών εποίκων από τη Λωρίδα της Γάζας, μια πολιτική δολοφονία έρχεται να ταράξει ακόμα περισσότερο τα νερά και

να δημιουργήσει ανησυχίες για την παραπέρα εξέλιξη της κατάστασης. Ήταν η απαγωγή και εκτέλεση του Μουσά Αραφάτ – ξαδέρφου του εκλεπόντος ηγέτη Γιασέρ Αραφάτ – από τις παλαιστινιακές «Λαϊκές Επιτροπές Αντίστασης». Ο Μουσά Αραφάτ ήταν μιαρός στη Λωρίδα της Γάζας. Τον περαιώπεινο Απρίλη είχε μάλιστα απομακρυνθεί από τις υπηρεσίες ασφαλείας της Π.Α. με την κατηγορία της εκτελεμένης διαφθοράς. Οι «Λαϊκές Επιτροπές Αντίστασης» δήλωσαν ότι αυτή την εκτέλεση έπρεπε να την είχε κάνει η Π.Α., ενώ η Χαμάς καταδίκασε τη δολοφονία με το αιτιολογικό ότι δε μπορούν να λυθούν μ' αυτό τον τρόπο οι όποιες ενδοπαλαιστινιακές διαφορές.

Απ' την άλλη πλευρά, οι Σιωνιστές συνεχίζουν την ασφυ-

κτική κατοχή της Δυτικής Οχθης, με επιχειρήσεις «αρετή» όπου χρησιμοποιούν σαν ανθρώπινες ασπίδες ακόμα και μικρά παιδιά, ενώ καθυστερούν την αποχώρηση του στρατού απ' τη Λωρίδα της Γάζας όπου συνεχίζονται οι κατεδαφίσεις των σπιτιών των εποίκων. Σε μία απ' αυτές τις κατεδαφίσεις έπεισε και ο πρώτος Παλαιστίνιος νεκρός μετά την εκκένωση της Λωρίδας της Γάζας. Ήταν ένας 17χρονος που μαζί με άλλους πετροβόλησε τις ισραηλινές δυνάμεις που απάντησαν με πυρ στο φανάρι. Δύο μέρες πριν, σύμφωνα με καταργελία της Χαμάς, οι Σιωνιστές εξαπέλυσαν πύραυλο στην πόλη της Γάζας σκοτώνοντας πέντε και τραυματίζοντας 35 Παλαιστίνιους, γεγονός που η Π.Α. αρνείται υποστηρίζοντας ότι επρόκειτο για πυρκαγιά που πυροδότησε τα εκρηκτικά στο κτίριο.

■ Ιράκ

Ποινή θανάτου για τους «τρομοκράτες»

Με την ποινή του θανάτου για δύοσυς συλλαμβάνονται και καταδικάζονται για «τρομοκρατικές» ενέργειες επιχειρεί η αμερικανόδουλη ιρακινή κυβέρνηση να εκφριθεί τον ιρακινό λαό και να τη χρησιμοποιήσει ως όπλο στην καταστολή της αντίστασης ενάντια στην αμερικανική κατοχή.

Οπως αποκάλυψε το Γαλλικό Πρακτορείο, κατατέθηκε και συζητήθηκε σε κλειστή σύνοδο της ιρακινής βουλής «αντιτρομοκρατικό» νομοσχέδιο, το οποίο ορίζει οχτώ αδικήματα που χαρακτηρίζονται ως «τρομοκρατικές πράξεις» και τιμωρούνται με την ποινή του θανάτου. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται η βία, οι βανδαλισμοί εναντίον δημόσιων κτιρίων, ο σχηματισμός ένοπλων «συμμοριών», η χρήση εκρηκτικών για τη δολοφονία ανθρώπων, οι επιθέσεις εναντίον ιρακινών αστυνομικών και στρατιωτών καθώς και εναντίον διπλωματικών αποστολών, οι απαγωγές για πολιτικούς, διασπαστικούς, εθνικούς ή ρατσιστικούς λόγους.

Για τα αδικήματα αυτά οι ένοχοι και οι συνεργόι τους τιμωρούνται με την ποινή του θανάτου. Το ίδιο και οι ηθικοί οικουμενικοί, αυτοί που τα προετοιμάζουν και οποιοσδήποτε άλλος βοηθά στη διάπροσκή τους.

Η ποινή του θανάτου καταργήθηκε στο Ιράκ επί των ημερών της αμερικανικής κατοχής διοίκησης, ως «βήμα προς την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας» που υποσχόταν ο Λευκός Οίκος, και επταναφέρθηκε από τη διορισμένη από τους Αμερικανούς μεταβατική κυβέρνηση το 2004. Ωστόσο, σε εφαρμογή τέθηκε για πρώτη φορά την 1η Σεπτεμβρίου, όταν εκτέλεστηκαν με απαγχούσιμο στην πόλη Κουτ τρία μέλη ισλαμικής οργάνωσης που είχαν καταδικαστεί για τη δολοφονία τριών

αστυνομικών και διάφορες απογωγές. Υπάρχουν ακόμη εννιά περιπτώσεις ανθρώπων που έχουν καταδικαστεί σε θάνατο, αλλά δεν έχει προσδιοριστεί η ημερομηνία της εκτέλεσής τους.

Οι αντιδράσεις του ΟΗΕ, ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, της Διεθνούς Αμνηστίας και πολλών ιρακινών και διεθνών οργανώσεων για την προστασία των ανθρώπων δίκαιωμάτων και οι εκκλή-

σεις τους προς την ιρακινή κυβέρνηση να σταματήσει τις εκτέλεσεις όχι μόνο δεν εισακούστηκαν, αλλά αντίθετα η τελευταία προχώρησε το ίδιο διάστημα στη συζήτηση του «αντιτρομοκρα-

τικού» νομοσχεδίου, που είναι προσαρμοσμένο στις συνθήκες που έχει δημιουργήσει στήμερα η δράση της ιρακινής αντίστασης. Προφανώς με τις ευλογίες του Λευκού Οίκου.

Νέα Φαλούτζα η Ταλαφάρ

Εκτεταμένες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις πραγματοποιεί ο αμερικανικός στρατός την περίοδο αυτή στο βορειοδυτικό Ιράκ, ενόψει και του δημοψηφίσματος της 15ης Οκτώβρη για το νέο σύνταγμα, με στόχο χωριά και πόλεις κοντά στα συριακά σύνορα, που θεωρούνται περάσματα απόλων, χρημάτων και ανταρτών από τη Συρία στο Ιράκ.

Επίκεντρο των επιθέσεων του αμερικανικού στρατού τους τελευταίους μήνες είναι οι πόλεις - κλειδιά Κάιμ και Ταλαφάρ. Τελικά, από το περασμένο Σαββατοκύριακο, ύστερα από πολύ μέρες συγκρούσεων συντόνισης, οι ανταρτές είναι σε θέση να αντισταθμίσουν την επίθεση της Π.Α. στην πόλη Ταλαφάρ, η οποία είναι η μεγαλύτερη πόλη στην Ιρακινή Βορειοδυτική Συνοριακή ζώνη.

Προφανώς για την αντεπίθεση, την οποία όμως, όπως δήλωσε ο Αρχηγός της Εθνοφρουράς, δεν έχουν την ικανότητα να πραγματοποιήσουν άμεσα.

Πρόκειται για σημαντική επιτυχία της ιρακινής αντίστασης, η οποία εξακολουθεί να έχει υπό τον έλεγχό της πολλές πόλεις και χωριά κατά μήκος του Ευφράτη, παρά τις αμερικανικές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις στην περιοχή από τον περασμένο Μάιο.

Παράλληλα, βρίσκεται σε εξέλιξη στην πόλη Ταλαφάρ η μεγαλύτερη επίθεση του αμερικανικού στρατού από τον περασμένο Νοέμβρη στη Φαλούτζα. Η Ταλαφάρ είναι μια πόλη 200.000 κατοίκων, στην πλειοψηφία Σουνιτών, σε απόσταση 40 μίλια από τη Συρία, και θεωρείται προπύργιο των ανταρτών.

Στις 2 Σεπτεμβρίου εισέβαλαν στην πόλη περισσότεροι από 5.000 αμερικανούς και ιρακινούς στρατιώτες με τη συνοδεία επιθετικών ελικοπτέρων και βομβαρδιστικών για να την ανακαταλάβουν και να διαλύσουν την υποδομή και τα οπλοστάσια των ανταρτών. Λίγες βρομάδες νωρίτερα φρόντισαν

να στήσουν στους δρόμους που οδηγούν στην πόλη φυλάκια ελέγχου των οχημάτων, για να προλάβουν την αποχώρηση των ανταρτών πριν ξεκινήσει η επίθεση, ώστε να αποφύγουν αυτή τη φορά αυτό που έπαθαν επανειλημένα μέχρι τώρα, να συναντούν δηλαδή μικρή αντίσταση στις πόλεις που επιχειρούσαν να καταλάβουν, γιατί οι αντάρτες είχαν γίνει λογιοί και επέστρεφαν μόλις αποχωρούσε «νικητής» ο αμερικανικός στρατός.

Οι βομβαρδισμοί υποτιθέμενων κρηστόγετων των ανταρτών και οι συγκρούσεις με τους ανταρτές ξεκίνησαν από την πρώτη μέρα της εισβολής και

Αποθράσυνση αυτοί, εμείς τί;

Δεν μασάνε τα λόγια τους οι καπιταλιστές. Τη δημιουργία παραμεθόριων ζωνών ελεύθερων συναλλαγών, στις οποίες δεν θα ισχύουν οι νόμοι του ελληνικού κράτους αλλά οι νόμοι που κάθε επιχείρηση στο εργοστάσιό της, ζήτησε με υπόμνημά του προς τον πρωθυπουργό ο Σύνδεσμος Βιομηχάνων Βόρειας Ελλάδας. Την κατάργηση ακόμα και των συλλογικών συμβάσεων και του κατώτατου μισθού σε κλάδους που διέρχονται κρίση, ζήτησε μεταξύ πολλών άλλων το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Αθήνας, με υπόμνημα που απέστειλε στους πολιτικούς αρχηγούς (αναλυτικά γι' αυτά δες στις σελίδες 8-9).

Ολα αυτά δεν έγιναν εν κρυπτώ και παραβύστω. Παρουσιάστηκαν σε συνεντεύξεις Τύπου. Άλλοτε, οι εκπρόσωποι των καπιταλιστών δρούσαν στο παρασκήνιο. Απέφευγαν τη δημοσιότητα, φοβούμενοι ότι μπορούσαν να πυροδοτήσουν αντιδράσεις. Τώρα, επιδιώκουν τη δημοσιότητα και παρεμβαίνουν δημόσια ακόμα και στις πολιτικές εξελίξεις. Βλέπετε, έχουν αναγορευτεί σε επίσημους «κοινωνικούς συνομιλητές». Η ίδια η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που (υποτίθεται ότι) εκπροσωπεί τους εργαζόμενους, τους θεωρεί «κοινωνικούς εταίρους». Η ταξική συνεργασία έχει καταστεί επίσημη γραμμή του συνδικαλιστικού κινήματος, που δεν αισθάνεται την ανάγκη να κρυφτεί πίσω από ρεφορμιστικές κατασκευές περί ταξικής πάλης.

Οι καπιταλιστές έχουν αποθράσυνθεί. Απολύτως εύλογο και θεμιτό από τη μεριά τους. Δεν μπορεί κανείς να απαιτεί από αυτούς να αρνηθούν τον εαυτό τους, στο όνομα κάποιου «γενικού συμφέροντος». Σ' ένα τοπίο παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού ξέρουν πολύ καλά πώς πρέπει να αυξάνουν συνεχώς την κερδοφορία των επιχειρήσεών τους για να σταθούν. Η δίψα για κέρδος δεν σβήνει ποτέ. Αυτή τη μεγάλη αλήθεια πολλοί προσπαθούν να μας κάνουν να την ξεχάσουμε, όμως οι ίδιοι οι καπιταλιστές φροντίζουν με τις παρεμβάσεις τους να μας τη θυμίζουν.

Εύλογο είναι να αγανακτούμε ακούγοντάς τους να εμφανίζονται τόσο προκλητικοί και αχόρταγοι, όμως το ερώτημα είναι τί κάνουμε αυτή την αγανάκτησή μας. Την καταπίνουμε ή την εκτονώνουμε σε φιλικές και συναδελφικές συζητήσεις, στα διαλείμματα μεταξύ των συζητήσεων για το ποδόσφαιρο και το λάιφ στάιλ κουτσομπολί. Εναποθέτουμε τις ελπίδες μας στον κάθε καραγκιόζη γραφειοκράτη συνδικαλιστή, που αισθάνεται σαν βασιλιάς καθώς δεν αισθάνεται καν τον έλεγχό μας. Πηγαίνουμε στις κάλπες και ψηφίζουμε με την ελπίδα ότι η ψήφος μας κάτι μπορεί ν' αλλάξει. Εχουμε αφήσει τα πάντα στην τύχη τους και συμπεριφερόμαστε σαν μοιρολάτρες, φοβισμένοι, πττοπαθείς.

Ε, με τέτοια κοινωνική συμπεριφορά δεν πρέπει ν' απορούμε για την αποθράσυνση των καπιταλιστών. Για να το πούμε αλλιώς, βρίσκουν και τα κάνουν. Βρίσκουν, γιατί εμείς τους δίνουμε το δικαίωμα. Επειδή, λοιπόν, τα χειρότερα δεν τα 'χουμε δει ακόμα (και κάθε φορά θα υπάρχουν και χειρότερα), ας κοιτάξουμε τί θα κάνουμε...

■ Ανθρώπινος παράγων

Όλο και περισσότερο ακούμε και διαβάζουμε τις τελευταίες μέρες, ότι για την πτώση του Μπόινγκ της Helios ευδύνεται ο ανθρώπινος παράγων. Ας το πούμε, λοιπόν, μια και καλή ότι αυτές οι αναφορές «μυρίζουν». Τί δα πει ανθρώπινος παράγων; Μία γενικολογία είναι. Το μόνο που μπορεί να μείνει έξα από τον ανθρώπινο παράγοντα είναι ο... θείος παράγων, δηλαδή κάτι που δεν υπάρχει. Στην έννοια του ανθρώπινου παράγοντα συμπεριλαμβάνονται τα πάντα: κατασκευαστικό πρόβλημα στο αεροπλάνο, πλημμελής συντήρηση, ανυπαρξία κρατικού ελέγχου, λάθη των χειριστών, πίεση από την ιδιοκτήτρια εταιρία στους χειριστές κ.λπ. Τί απ' όλα αυτά ισχύει και αν ισχύουν περισσότερα από ένα, ποια η συμμετοχή του καθενός στις αιτίες της πτώσης; Αν αυτά δεν ξεκαθαρίστούν συγκεκριμένα και με ακρίβεια, οι αναφορές στον ανθρώπινο παράγοντα οδηγούν σκόπιμα στην κατεύθυνση των νεκρών χειριστών, εκδοχή που δα βόλευε πολλούς.

■ Μαχαιριές

Λόγια-μαχαιριές του Αϊμάν αλ Ζαουάχρι στο μήνυμα με το οποίο η Αλ Κάιντα ανέλαβε την ευδύνη για το τετραπλό πολεμικό χτύπημα της 7ης Ιουλίου στο Λονδίνο: «Γευτείτε λοιπόν το αποτέλεσμα της αδιαλλαξίας των κυβερνήσεών σας. Ο Μπλερ έφερε την καταστροφή στο λαό του στην καρδιά της πρωτεύουσας και δα φέρει περισσότερα, επειδή εξακολουθεί να εκμεταλλεύεται την αδιαφορία του λαού του».

Λόγια-μαχαιριές στη συνείδηση κάθε βρετανού εργαζόμενου και νέου, ο οποίος κατηγορείται για την αδιαφορία του που μετατρέπεται σε όπλο της ιμπεριαλιστικής πολιτικής του Μπλερ. Μέχρι στιγμής, πάντως, αυτή η συνείδηση δείχνει να είναι από... γρανίτη. Δεν καταλαβαίνει τίποτα. Οπότε ποιος μπορεί να κατηγορήσει τους ισλαμιστές μαχητές ότι δεν έχουν κάνει μια ακόμα ηχηρή προειδοποίηση, πριν επιχειρήσουν το επόμενο πολεμικό χτύπημά τους; (Ιταλία, τ' ακούς;).

■ Κότες ή Ειράτες

«Η αλήθεια είναι πως ο Κόκκαλης πο-

Αυτό που επιβεβαίωσε με τον πιο δραματικό τρόπο ο καταστροφικός κυκλώνας είναι το άνοιγμα της φαλδας της φτώχειας στην Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό που ντροπαλά εκφράζουν οι σχετικές στατιστικές, αναδεικνύει με συγκαλυπτικό τρόπο μια φυσική καταστροφή: ένα υποπρόλεταριάστικο που αυξάνεται με πρωτοφανείς για ανεπτυγμένη χώρα ρυθμούς. Όλο και περισσότεροι Αμερικανοί είναι αναγκασμένοι να «ζουν» σε παράγκες και τροχόσπιτα, στο περιθώριο της κοινωνίας της αφονίας. (Deutsche Welle)

κλείστηκε μια αμοιβαία επωφελής συμφωνία. Καλά όλα τ' άλλα, ρε παιδιά, αλλά η διαπλοκή που πήγε;

■ Συμμετοχικά

«Αποφάσισα, λοιπόν, μετά από εισηγήσεις, να ξεκινήσουμε από μηδενική βάση. Να ορίσω μια επιτροπή στελεχών και προσώπων που δα έχει τον ρόλο να εγγυηθεί μια νέα πορεία

■ Στυγνή ταξική πολιτική

Εσπευσμένα μετέφερε στρατεύματα από το Ιράκ η κυβέρνηση Μπους, τα ανέπτυξε στην περιοχή της Νέας Ορλεάνης και διέταξε τους στρατιώτες «να πυροβολούν και να σκοτώνουν» όσους λεηλατούν. Στρατός και Αστυνομία διατάχθηκαν να ασχολούνται μόνο με την αποκατάσταση της τάξης και να σταματήσουν τις έρευνες για τραυματίες, αγνοούμενους και νεκρούς. Ποιοι λεηλατούν τί; Τα σπίτια των φτωχών δεν έχουν τίποτα για να λεηλατηθούν. Λεηλασίες μπορούν να γίνουν σε πλουσιόσπιτα και καταστήματα. Εκεί που οι πληγέντες ψάχνουν κάτι για να μνιά τους και να ντύσουν τη γύμνια τους. Αυτή τη μορφή είχαν οι μαζικές λεηλασίες δίκαιες, ειδικά στις συνδήμες της πλήρους εγκατάστασης.

Ο Μανώλης Κοττάκης (όνομα και πράμα) στην «Απογευματινή» (2.9.05). Αχ, τι τραβάνε κι αυτοί οι δεξιοί δημοσιογράφοι. Να πρέπει να μηχανεύονται επιχειρήματα για να δικαιολογήσουν το πώς και το πότε της κυβερνήσης κλείνει συμφωνίες με τον ένα εκ των «πέντε την πτανθαρίδαν» και «εδμήνος προμηθευτή» επί ΠΑΣΟΚ (οι εντός εισαγωγικών φράσεις δεν είναι δικές μας αλλά των Νεοδημοκρατών). Και μάλιστα, να καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι μεταξύ κυβερνησης και Κόκκαλη

Το ιμπεριαλιστικό κράτος, όμως, ήταν παρόν. Οχι ως κράτος αρωγός στους πολίτες του που υπέστησαν τέτοια συμφορά, αλλά ως κράτος προστάτης της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων. Με τιμωρία τόσο σκληρή (θάνατος), που σε κανένα ποινικό κώδικα (ούτε τον αμερικανικό) δεν προβλέπεται για ένα έδω. Εδώ, όμως, διακυβεύονταν κάτι σημαντικότερο από μερικούς τόνους τρόφιμα και ρούχα. Διακυβεύονταν η ιερότητα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και το κύρος του κράτους. Γι' αυτό ο Μπους έσπευσε να κηρύξει στην περιοχή τον στρατιωτικό νόμο, πριν ακόμη φτάσει στους πληγέντες έστω ένα καρβέλι ψωμί.

για τη νεολαία μας. Μ' αυτή την πορεία διαμορφωδεί τελικά ένα νέο σχήμα, μια νέα ονομασία, μια νέα παράταξη με την εγγύηση να συμμετέχουν όλοι όσοι δέλουν».

Οπως πάντα, ο Γιωργάκης ενεργεί με βάση τις αρχές της συμμετοχικής δημοκρατίας. Το δείχνει το πρώτο ενικό πρόσωπο που χρησιμοποίησε για να αναγγείλει τη διάλυση της νεολαίας ΠΑΣΟΚ. Το δείχνει το γεγονός ότι ακόμα και τα μέλη του Πολιτικού Συμβούλου του ΠΑΣΟΚ δεν είχαν ιδέα για την ανακοίνωση του προέδρου. Τί μας κόφτει εμάς; Τίποτα, αλλά μη μας λένε και τις γνωστές παπαρίες τα πασόκια.

■ Καφετζούδες

Το αιλεύσαμε από τη στήλη επιστολών προς την «Ελευθεροτυπία». Ο επιστολογράφος Ιωάννης Ρήγας γράφει ότι ο Μαρκεζίνης του είχε εκμυστηρευθεί πως έπεισε τον Παπάγο να κάνει εκλογές με το πλειοψηφικό, δωροδοκώντας την καφετζούδη του, η οποία έπεισε τον «στρατάρχη» ότι αν έκανε εκλογές θα κέρδιζε μεγάλη μάχη! Δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε τον επιστολογράφο για τη μεγάλη δύναμη που είχε η προσωπική του καφετζούδη επί του Παπάγου. Άλλωστε, έχουμε και σχετικά πρόσφατη εμπειρία. Η σομόν βίλα της Εκάλης, όπου κατοικούσαν Ανδρέας Παπανδρέου και Δήμητρα Λιάνη, ήταν καθημερινά γεμάτη από καφετζούδες, αστρολόγους και εξορκιστές. Οι... υψηλές τέχνες στην υπηρεσία της αστικής πολιτικής.

■ Ετυχε

Ο Σημίτης λέει... δεν μπόρεσε να παρευρεθεί στη φιέστα της 3ης Σεπτεμβρίου, λόγω ανείλημμένων υποχρεώσεων. Τηλεφώνησε, μάλιστα, στον Γιωργάκη για να του πει ότι δια λείπει εκτός Αθηνών. Πολυάσχολος αυτός ο άνθρωπος. Δεν μπορεί να θρει ούτε δυο ώρες για να παρευρεθεί στη γενέθλια φιέστα του κόμματός του. Από το 1974 ξέρει ότι κάθε 3η Σεπτεμβρίου είναι τα γενέθλια του ΠΑΣΟΚ, ένα μήνα πριν τον οποίο είχε καλέσει η γραμματέας του κόμματος, αλλά αυτός φρόντισε εκείνη ακριβώς τη μέρα να έχει... ανειλημμένες υποχρεώσεις. Ετυχε, ρε παιδί μου...

■ Εμπιστοσύνη:

«Άλιμονό μου με τη δουλειά που κάνων πάστευα ότι ο άνθρωπος, αυτή η εκπληκτική μηχανή, σταματάει έτσι απλά να υπάρχει. Σίγουρα συνεχίζεται, δεν ξέρω ακριβώς με ποιον τρόπο, αλλά δεν σταματάει έτσι η ζωή, δια ήμουν δυστυχισμένος αν πάστευα κάτι τέτοιο». Ο προϊστάμενος της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας Αθηνών Φίλιππος Κουτσαύτης στην «Ελευθεροτυπία». Δεν έχει νόημα να κάνουμε επιστημονική συζήτηση με τον κ. Κουτσαύτη. Να τον ρωτήσουμε, για παράδειγμα, αν έχει ανακαλύψει κάποιο αεικίνητο στην περίπτωση της ανθρώπινης μηχανής. Σημειώνουμε απλά το γεγονός, για να πούμε πως σε θετικούς επιστήμονες που κάνουν τόσο χοντροκομμένη δρησκευτική προπαγάνδα δεν είναι να δίνει κανείς καμιά εμπιστοσύνη. Εδικά όταν κατέχουν και κρατικό πόστο.

■ Απατεωνιστικές αντιφάσεις

Αρδρο του Γιάννη Παρασκευόπουλου στην «Ελευθεροτυπία» (3.9.05) υπό τον τίτλο «Λουκέτο στην ημιμάθεια». Στην αρχή ξεσπαδώνει ενάντια στο εκπαιδευτικό σύστημα σε γυμνάσιο και λύκειο. «Ξεπατώνει» την αποστήμιση ως μέδιοδο μάρησης και τις παιδαγωγικές αντιλήψεις που κυριαρχούν. Τα βάζει με το σύστημα πανελλαδικών εξετάσεων, που υπονομεύει την αυτονομία του λυκείου. Κι εκεί που περιμένεις να διεκδικήσει την ελεύθερη πρόσβαση όλων των παιδιών σε ΑΕΤΕΙ, τον «ακούγ» να χειροκρότα το νέο μέτρο του εισαγωγικού κατωφλίου [τουλάχιστον τη βάση], που αποφάσισε η Γιαννάκου, ως πρώτο μέτρο σε μια κατεύθυνση που πρέπει να αποκλείσει τους... κουμπούρες φοιτητές!

Θα ήταν υπερβολικό να ρωτήσουμε βάσει ποιων κριτηρίων δεωρείται κάποιος κουμπούρας; Δεν είναι το υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα και οι πολλαπλές εξετάσεις που στηρίζονται στην απομημόνευση (δηλαδή αυτά που -υπότιθεται ότι- στηλιτεύει ο Γ.Π.) που χωρίζουν τους μαθητές σε «καλούς», «μέτριους» και «κακούς»; Τελικά ποιο είναι το ζητούμενο, να μορφωθούν οι νέοι ή να αποκλειστεί η πλειοψηφία από την τριτοβάθμια εκπαίδευση; Ο Γ.Π. δεν δίνει απάντηση σ' αυτό, όμως είναι προφανές πως όταν μιλάει για αυτονομία και αυτάρκεια του λυκείου εννοεί πως σ' αυτό πρέπει να τερματίζει τις σπουδές η πλειοψηφία. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση να είναι μόνο για μια ελίτ. Τελικά, είναι πολύ φτηνιάρικες αυτού του τύπου οι δεωρητικές κατασκευές.

Tέλη Αυγούστου, Δευτέρα πρωί, ο εφημερίδες δεν έχουν κυκλοφορήσει ακόμα και επειδή καφές χωρίς εφημερίδα δεν γίνεται, απλώνω το χέρι στο διπλανό σταντ και παίρνω μια από τις εφημερίδες που διανέμονται κάθε μέρα δωρεάν. Είμαι τυχερός, διότι τυχαίνει το υπαίθριο καφέ να «προμητάρει» την κουλτουριάρικη εκδοχή αυτών των εφημερίδων που έχουν κατακλύσει την πόλη.

Η αισθηση έρχεται από το εξώφυλλο ακόμα. Τούτη η φυλλάδια δεν είναι σαν τις άλλες. Πολύ καλό στήσιμο, προσεγμένη γλώσσα, βαρύδουπες υπογραφές, καλογραφίες κείμενα. Καμία προχειρόπτητα, όλο δείχνουν επαγγελματικά, καλοδουλεμένα, με μεράκι. Ακόμα και ο αυθορμητισμός είναι επιπτηδευμένος, «φτιαγμένος», ενταγμένος σε μια λογική. Το δε ύφος των «βαριών» υπογραφών όπως αρμόζει στο... βάρος τους: «Δεν θέλω να σε προσβάλω, αλλά δεν σηκώνω αντίρρηση σ' αυτό που σου γράφω».

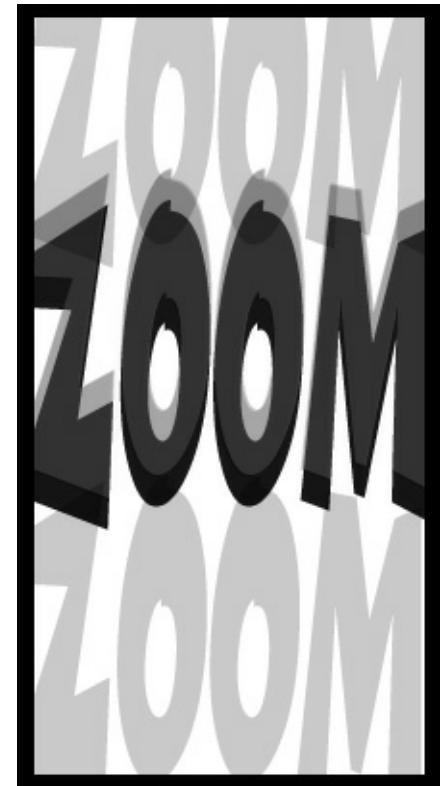
Είναι μια εφημερίδα για το «λάιφ στάιλ» και όχι για τον πολιτισμό, όπως νόμιζα ο δυστυχήσας τόσο καιρό που την έβλεπα εδώ κι εκεί αλλά δεν κάθησα ποτέ να τη διαβάσω, γιατί δεν έβρισκα χρόνο. Ο πολιτι-

νουν ακόμα μεγαλύτερη. Τον κολακεύουν χωρίς να τον γλείφουν, όπως οι λαϊκές φυλλάδιες. «Συνομιλούν» μαζί του με οικειότητα, θεωρώντας τον ισότιμο συνομιλητή τους.

Τί πρόσεξα διατρέχοντας τις σελίδες της ποιοτικής φυλλάδας; Το «εμείς» δεν υπάρχει πιου ισχυρός από το «εγώ». Εγώ και ο εαυτός μου. Αντε και ο άνθρωπος με τον οποίο αποτελούμε ζευγάρι (straight ή gay). Αντε και μια «καλή παρέα». Ολιγομήτης πάντα. Αυτό είναι όρος. Διότι στις πολυμελείς παρέες ελλοχεύει ο κίνδυνος της... μαζοποίησης. Δεν υπάρχει ούτε υπαινιγμός για κάτι το συλλογικό, για κάποια διεκδίκηση. Το δόγμα αυτού του «λάιφ στάιλ» παραπέμπει στον γνωστό στίχο: «Η σωτηρία της ψυχής είναι πολύ μεγάλο πράγμα». Σωτηρία της ψυχής όχι με τη χριστιανική έννοια αλλά με την έννοια της μικροαστικής καλοπέρασης. «Περνάμε καλά, το αυτό ευχάρισθα και δι' υμάρι», είναι το αλόγικα που δίνει τον τόνο, χωρίς να καταγράφεται πουθενά ως τέτοιο. Διατρέχει υπαινικτικά όλο το σώμα της εφημερίδας, ξεπηδά από κάθε φράση, από κάθε αλληλουχία λέξεων, αιωρείται ως αύρα μπροστά από τα μάτια του αναγνώστη, ο οποί-

φημίσεις πορνό: «Είμαι ονυπόμονη», «Πλήττεις; Δώσε χρώμα στη ζωή σου», «Αντρες ζητούν νέες γνωριμίες», «Γνώρισε αγόρια με πολλά ενδιαφέροντα» και άλλες ανάλογου ύφους και ίθους, που απευθύνονται σε ανθρώπους μοναχικούς (άνδρες και γυναίκες, ετεροφυλόφιλους και ομοφυλόφιλους), που δεν μπορούν να δημιουργήσουν μια πραγματική σχέση στη ζωή τους. Παραφωνία; Συμβιβασμός προκειμένου να εξασφαλιστούν χρήματα για την έκδοση; Οχι. Χίλιες φορές όχι, για ένα και μοναδικό λόγο: οι άνθρωποι που πουλάνε αυτές τις διαφημίσεις έρουν πολύ καλά που τις πουλάνε. Εχουν διαλέξει το target group. Αν δεν ήταν σήμουροι ότι από το αναγνωστικό κοινό της εν λόγω φυλλάδας θα αντλήσουν πελατεία για το «προϊόν» που διαφημίζουν, θα τις είχαν σταματήσει από το δεύτερο φύλλο.

Πώς, όμως, γίνεται μια εφημερίδα που

Ατομοκεντρισμού εγκώμιο

σμός αποτελεί τη βάση για την επί του «λάιφ στάιλ» πρόταση. Γιατί η εφημερίδα έχει πρόταση, δεν είναι χύμα. Ποιο είναι αυτό το λάιφ στάιλ; Υποτίθεται πως βρίσκεται στον αντίτοδο του κυριάρχου, αυτού που προβάλλουν η τηλεόραση και τα περιοδικά του Κωστόπουλου και των ομοίων του. Εδώ δεν έχουμε Μύκονο, λαμπτερά κλαμπ, επιδείξεις μόδας και όλα τα συναρπή, που απευθύνονται στους «επιτυχημένους» (οι άλλοι, οι «αποτυχημένοι», μπορούν μόνο να τα βλέπουν, να θαυμάζουν και να καταριούνται την τύχη τους). Εδώ δεν έχουμε «λάιφ στάιλ» ποιοτικό. Με ήπιους τόνους, ήχους του Βιβάλντι και του Μπερλιόζ, χαμηλόφωτα και χαμηλόφωνα μπαράκια, θέατρο και «καλτ» στινεμά.

Και κοινωνική κριτική, βέβαια. Αφθονη κοινωνική κριτική, σε πολλές κατευθύνσεις. Κριτική στην «βιλγκαριτέ» των μοδάτων αστών και νεόπλουτων, αλλά και κριτική στην «βιλγκαριτέ» των χαμηλών κοινωνικών στρωμάτων, που δεν έχουν τρόπους, πετάνε τα σκουπίδια στο δρόμο, φωνασκούν και παίζουν ρακέτες στις παραλίες, «τσιτάρουν» Πλούταρχο και Εφρ Σαφρί στα συντηπλεία των αυτοκινήτων, κυκλοφορούν με αθλητική εφημερίδα υπό μάλλης και ξεκατινάζονται σε συζητήσεις περί τα γκομενικά.

Ο αναγνώστης της εφημερίδας αυτής είναι στη μέση. Είναι ψαγμένος, ξέρει να φρέσται, έχει πολιτιστικές ανησυχίες, είναι μορφωμένος, δεν είναι πλούσιος αλλά και δεν βρομάει το χνώτο του. Είναι

■ ΕΒΕΑ: Καταργήστε τις συλλογικές συμβάσεις

Υπόμνημα στους πολιτικούς αρχηγούς ενόψει ΔΕΘ απέστειλε το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Αθήνας και το παρουσίασε σε συνέντευξη Τύπου ο πρόεδρος του Δρακούλης (όνομα και πρόμα) Φουντουκάκος, αφοντάροντας μ' αυτόν τον τρόπο την κυβέρνηση και διευκολύνοντας τους χειρισμούς της. Οι εμποροβιομήχανοι ζητούν για λογαριασμό τους «της Παναγίας τα μάτια», σκορπώντας τον τρόμο στους εργαζόμενους. Τα μισά απ' αυτά να νομοθετήσει η κυβέρνηση, οι μεν εμποροβιομήχανοι θα πετάνε στον ουρανό από τη χαρά τους, οι δε εργαζόμενοι θα (πρέπει να) αισθάνονται ευχαριστημένοι που δεν ήρθαν τα χειρότερα. Και η κυβέρνηση (ενδεχομένως) θα κερδίσει πόνους, αναπτύσσοντας (με τη βοήθεια των ΜΜΕ, με τους «βαρόνους» των οποίων έχει -επιπλέους- κάνει τα κομπρεμί της) την προπογάνδα, ότι η ίδια ακούει τις απόψεις δώλων των κοινωνικών ομάδων (ή ετοίμων, αν προτιμάτε) και νομοθετεί ως ουδέτερος κριτής, με γνώμονα το γενικό καλό.

Τί ζητάει, λοιπόν, το ΕΒΕΑ;

◆ Να μην ισχύουν οι κλαδικές συλλογικές συμβάσεις, ούτε καν η εθνική συλλογική σύμβαση που καθορίζει τα βασικά, σε κλάδους που περνούν κρίση. (Αν κάνει κανές μια καταγραφή, θα διαπιστώσει ότι σ' αυτή την κατηγορία ανήκει το μεγαλύτερο μέρος της ελληνικής βιομηχανίας: κλωστοϋφαντουργία, ιματισμός, δέρμα, μεταλλουργία κ.λπ.).

◆ Οι αυξήσεις των μισθών να είναι κάτω από τον πληθωρισμό.

◆ Στο δημόσιο να συνδεθούν οι μισθοί με την παραγωγικότητα.

◆ Να αυξηθούν τα όρια ηλικίας για συνταξιοδότηση, ξεκινώντας από την επανεξέταση των καθεστώτων πρώωρης συνταξιοδότησης. (Πρώρη συνταξιοδότηση είναι και τα Βαριά και Ανθυγεινά, για να μην ξεχνιόμαστε).

◆ Να επεκταθεί η μερική απασχόληση στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, με την προώθηση και άλλων «ευελικτών» μορφών απασχόλησης (πηλεργασία, εποχική διακύμανση, ανάθεση έργου κ.λπ.).

◆ Να καταργηθεί η μονιμότητα οτους νεοπροσλαμβανόμενους στις ΔΕΚΟ.

◆ Αμεσητή προώθηση της ιδιωτικοποίησης της ανώτερης εκπαίδευσης και αποκατάστασης όρων ίσου ανταγωνισμού ανάμεσα στη δημόσια και την ιδιωτική εκπαίδευση. Προοπτική ιδιωτικοποίησης και της ανώτατης εκπαίδευσης με πρώτο βήμα την άμεση σύνδεση της εκπαίδευσης με τις απαιτήσεις των επιχειρήσεων σε προσωπικό. Επέκταση της πρακτικής άσκησης των σπουδαστών σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Ειδικά εκπαίδευτικά σεμινάρια για την ανάπτυξη των ιδεών της επιχειρηματικότητας, ώστε το ανταγωνιστικό πνεύμα «να κυριαρχήσει σε όλο το εύρος της κοινωνίας μας και από τα πρώτα σχολικά βήματα μέχρι την ολοκλήρωση της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του κάθε απόμου». (Προφανώς, μετά τη λήξη της επαγγελματικής σταδιοδρομίας, ο συντοξιούχος επιπρέπεται να ασχοληθεί με τη σωτηρία της ψυχής του, καταφεύγοντας στον πνευματικό του και αναζητώντας συγχώρεση για τα όσα διέπραξε ως «ανταγωνιστικό»).

◆ Δραστική μείωση των πρωτογενών δαπανών του κρατικού προϋπολογισμού, μέσω συγχωνεύσεων και καταργήσεων οργανισμών, περιορισμού των προσλήψεων και επανεξέτασης των λειτουργικών δαπανών από μηδενική βάση.

◆ Ιδιωτικοποίησης και όχι μετοχοποίησης κρατικών επιχειρήσεων.

◆ Απελευθέρωση όλων των αγορών που δεν λειτουργεί πλήρως ο ελεύθερος ανταγωνισμός (εργασίας, ενέργειας, φυσικού αερίου κ.ά.).

◆ Κατάργηση των άμεσων και έμμεσων κρατικών επιχειρήσεων που δημιουργούν επιχειρήσεις με δεσπόζουσα θέση, όπως η ΔΕΗ και η Ολυμπιακή.

◆ Παραπέρα μείωση, με ρυθμούς σοκ και όχι σταδιακά, της φορολογίας των κερδών των επιχειρήσεων.

Είναι τέτοιο το θράσος των εμποροβιομήχανων που ο πρόεδρος των εν Αθήναις τοιούτων δεν διστάσει να τα βάλει ακόμα και με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Είπε ο Δρ. Φουντουκάκος: «Μας ανησυχούν ιδιαίτερα οι αντιδράσεις των συνδικάτων στις πρωθυμένες αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, με δεδομένη μάλιστα τη μέχρι τώρα στάση τους απέναντι σε **ήπιες παρεμβάσεις**, όπως αυτές που αφορούσαν τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, το ωράριο των καταστημάτων και το ασφαλιστικό». Δεν ξέρουμε αν ο Φουντουκάκος είναι ένας πολιτικά έξυπνος μάντζερ ή απλά ένας αφιονισμένος καπιταλιστής που ακούει τη λέξη συνδικαλισμός και παθώνει αναφυλαξία. Ο, τι και αν ισχύει, το αποτέλεσμα είναι ότι μ' αυτά που λέει ενισχύει τη θέση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, παρουσιάζοντάς την στους εργαζόμενους ως δύναμη αντίστασης. Θα τους χρειαστεί και σύντομα.

■ Απάντηση στην αποθράσυνση των καπιταλιστών

Ανεξάρτητη ταξική

Ηκρίση σφίγγει τον ελληνικό καπιταλισμό, μολονότι ο ρυθμός ανάπτυξής του και φέτος (γύρω στο 3,5%) είναι αρκετά πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Είναι τα χρόνια προβλήματα που αντιμετωπίζει, είναι ο στενός κορεσμός της ΟΝΕ, που συστατικά εξανεμίζουν κάθε ανταγωνιστικό πλεονέκτημα από το ρυθμό ανάπτυξης. Γιατί είναι όλο πράγμα να αυξάνεται 3,5% το ΑΕΠ στην Ελλάδα και όλο στη Γερμανία. Ο ανταγωνισμός στις διεθνείς καπιταλιστικές αγορές είναι αδυσώπητης για οικονομίες όπως η ελληνική.

Οπως συμβαίνει πάντοτε σε περιόδους κρίσης, τα βάρη επιδιώκεται να μετακυλιστούν στις πλάτες των εργαζόμενων στρωμάτων. Ομως οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα δεν βρίσκονται αντιμέτωποι με μια συγκυριακή κρισιακή κατάσταση, που ρίχνει τα μεροκάματα και αυξάνει την ανεργία, με την προοπτική αργότερα να αυξηθούν και τα μεροκάματα και η απασχόληση. Οι εργαζόμενοι, εκτός απ' αυτές τις «οτάνταρ» συνέπειες της κρίσης, βρίσκονται αντιμέτωποι με μια προσπάθεια αντεργατικών διαφθωτικών αλλαγών, που τείνουν να αλλάξουν συνολικά το τοπίο σε ότι, αφορά τους όρους πώλησης της εργατικής δύναμης.

Αυτή η πολιτική δεν είναι καινούργια, δεν την πρωτοεφαρμόζει η κυβέρνηση της ΝΔ. Ξεκίνησε να την εφαρμόζει με επιμονή και συνέπεια το ΠΑΣΟΚ, με πρόσχημα την ένταξη στην ΟΝΕ. Η πορεία εφαρμογής αυτής της πολιτικής έχει εξόρσεις και υφέσεις, πότε εκτυλίσσεται με μπαράζ μέτρων και πότε ως απλή διαχείριση της υπάρχουσας κατάστασης, όμως η γενική κατεύθυνση είναι γνωστές: ένα απέραντο πεδίο αυθαρεσίας, με εξευτελιστικά μεροκάματα, ανυπαρξία συνηθηκών υγιεινής και ασφάλειας, εξοντωτικά ωράρια και εντάσεις εργασίας και ταυτόχρονα ευνοϊκό φρολογικό καθεστώς για τα κέρδη. Η ντόπια αστική τάξη αρκείται σε μεσιτές, μίζες και ποσοστά από συνεταιριλίκια. Η δυνατότητα επενδύσεων στη βαλκανική γειτνιάστης και κολών διπλωματικών σχέσεων ο ελληνικός καπιταλισμός κατάφερε να εκμεταλλεύτηκε το κλίμα της ήττας για να βάλει εντελώς στη μπάντα τους εργαζόμενους και να κοινοβουλευτικοποίησε το σύστημά της. Πλέον πολιτεύεται για λογαριασμό των εργαζόμενων, χωρίς να τους δίνει το παραμικρό λογαριασμό.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, η σφρόδοτητα της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης συνάντησε αντιστρόφων ανάλογη αντίσταση. Δύθηκαν μόνο κάποιες σκόρπιες μάχες οπισθοφυλακών, χωρίς πτνοή, χωρίς προσποτική, χωρίς αλληλεγγύη, χωρίς εκείνοι που συμμετείχαν από αυτές τις μάχες να πιστεύουν στον εαυτό τους. Ολα αυτά τα χρόνια υπήρξε μόνο η έκρηξη ενάντια στο αντασφαλιστικό νομοσχέδιο του Γιαννίτση, που δεν είχε καμιά συνέχεια, καθώς η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αναδιπλώθηκε έγκαιρα και στράφηκε σε μια δια-

νική εργατική τάξη, που άρχισε να στενάζει υπό το βάρος μιας ανεργίας που ουδέποτε άλλοτε είχε γνωρίσει ο τόπος στα μεταπολεμικά χρόνια.

Η δεύτερη συνθήκη είναι η υποχρόηση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος. Τη ρεφορμιστική ανάταση των δεκαετιών του '70 και του '80, όπου χάρη στην πάλη των εργαζόμενων κατακτήθηκαν μερικά πρόγραμματα (που στον ανεπτυγμένο καπιταλιστικό κόσμο μετρούσαν ζωή δεκαετιών) και διαμορφώθηκε το γραφειοκρατικό συνδικαλιστικό σύστημα, διαδέχτηκε μια κατάσταση παθητικότητας, αδράνειας, απομαζικοποίησης, ηττοπάθειας. Η άλλοτε ρεφορμιστική συνδικαλιστική γραφειοκρατία αστικοποίησε πλήρως, μετατρέποντας την παλαιά εποχή της σε θεμελιώδη και ουδέποτε πιο θεωρούνταν λυμένα, στη φως της ταξικής πάλης, πλέον μπούζουν άλιτα, μπερδεμένους Θεωρίες για την ανάπτυξη και το «οικοκούρεμα» της οικονομίας αντιλήφεις απομοκεντρικές καταστάσεις, εκτοπίζουν αικόμα και τον συντεχνιασμό, που είναι μια πράγμα και ονώριμη μορφή ταξικής συλλογικότητας. Αυτές οι θεωρίες δηλητηρίαζουν πολύ περισσότερο τις νέες γενιές των εργαζόμενων, αυτές που μεγάλωσαν τα τελευταία 15-20 χρόνια και δεν έζησαν τίποτα άλλο εκτός από την παρακμή, την ήττα και τη διάλυση.

οργάνωση και δράση

πάζει και η ψωλίδα ανάμεσα στο κόστος ζωής και τους μισθούς και τα μεροκάματα ολοένα ανοίγει. Το πού πάμε εξακολουθεί να είναι το μεγάλο ζητούμενο.

Υπάρχουν αγωνιστές που κινούνται σε ταξική κατεύθυνση και επιμένουν αικόμη ότι όλο το πρόβλημα είναι ν' αλλάξουν οι συσχετισμοί στο συνδικαλιστικό κίνημα. Εγκλωβίζονται έτσι σε μια λογική αριστερής αντιπολίτευσης στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, μετατρέπονται σε νεροκουβαλήτες του συστήμα-

τός τους, κατατρώγονται με τις εκλογικές διαδικασίες, αυτούποντομεύονται και οι καλές τους προθέσεις γίνονται απλώς άλλοθι για ως απέρριψαν μέχρι

Εμείς στο «πού πάμε;» απαντάμε θέτοντας μια προϋπόθεση: ανεξάρτητη ταξική οργάνωση και δράση. Δεν είναι ένα οργανωτικό αίτημα, δεν προσπαθεί να απαντήσει στο (εκ των πραγμάτων) ψευτοδιλημμα «μέσα ή έξω από τα συνδικάτα;». Είναι ένα πολιτικό αίτημα.

Η ανάπτυξη ενός ρεύματος ανεξάρτητης ταξικής οργάνωσης και δράσης δεν εξαρτάται μόνο από τους αγωνιστές που κινούνται σε ταξική κατεύθυνση. Είναι πρωτίστως υπόθεση των ιδιων των εργαζόμενων. Αυτοί πρέπει ν' αποφασίσουν να «ξεκουνηθούν», να παραπήσουν τον «καναπέ», να ξαναπιστέψουν στις δυνάμεις τους, να διεκδικήσουν αυτό που τους ανήκει από τ' αφεντικά και το κράτος τους. Αν δεν υπάρξει τέτοια κοινωνική κίνηση, δεν μπορούν να κάνουν

τίποτα οι αγωνιστές του ταξικού κινήματος και η φωνή τους θ' ακούγεται ως φωνή βιώντος εν τη ερήμω. Το καθήκον των ταξικών αγωνιστών είναι άλλο. Πρέπει ν' αποκαλύψουν, να μορφώσουν, να συνθέσουν, να προτείνουν. Να βοηθήσουν με το λόγο και τη δράση τους να απεγκλωβιστούν δυνάμεις όχι τόσο απ' αυτές που σαπίζουν στα συνδικαλιστικά τελματα όσο απ' αυτούς που σαπίζουν στην απόγνωση και τη μοναξιά. Εκεί βρίσκεται η ζωή και η ελπίδα.

■ Αίτημα των βιομήχανων της Βόρειας Επικράτειας

Ζώνες Ελεύθερης Ασυδοσίας

Κάποιοι στιγμή θα το βλέπα-
με κι αυτό. Με τη φόρα που
έχουν πάρει οι Ελληνες καπιτα-
λιστές, λόγω της προκλητικής
στίριξής τους από τις κυβερ-
νήσεις και το πολιτικό σύστη-
μα, αλλά και λόγω της αδυνα-
μίας της εργατικής τάξης να
προβάλει στοιχειώδη έστω
αντίσταση στις συνεχείς επιθέ-
σεις που δέχεται, φτάνουν στο
σημείο να ζητούν σήμερα, μέ-
σω του ΣΒΒΕ (Σύνδεσμος Βιο-
μηχανιών Βορείου Ελλάδος), τη
δημιουργία «Ζωνών Ελεύθερων
Συναλλαγών» κατά μήκος των
βόρειων συνόρων της χώρας,
στις οποίες θα καταργηθούν οι
νόμοι που διέπουν τις εργασια-
κές σχέσεις στην Ελλάδα, μετα-
τρέποντάς τες σε ζώνες από-
λυτης καπιταλιστικής ασυδο-
σίας.

Την πρόταση παρουσίασε το προεδρείο του ΣΒΒΕ στη συνάντηση που είχε με τον Καραμονή και όπως αποκάλυψε ο πρόεδρος του ΣΒΒΕ Κ. Μυλωνάς την έχουν παρουσιάσει και στον Γ. Παπανδρέου με τον οποίο επίσης συναντήθηκαν. Φυσικά, την παρουσίασαν και σε συνέντευξη Τύπου, στην οποία διευκρινίστηκαν και με-

ρικά ακόμα πρόγματα.
Στο σχετικό Δελτίο Τύπου δεν αναφέρονται λεπτομέρειες. Αναφέρεται ότι «η γειτνίαση της Βόρειας Ελλάδας με χώρες χαμηλού κόστους οδήγησε πληθώρα επιχειρήσεων εντάσεως εργασίας που δραστηριοποιούνται στην περιοχή σε μερική μετανάστευση της παραγωγής τους προς τις χώρες αυτές. Για την ανάσχεση της μερικής μετανάστευσης επιχειρήσεων εντάσεως εργασίας προς τις χώρες των Βαλκανίων, ο ΣΒΒΕ προτείνει τη δημιουργία «Ζανών Ελευθέρων Συναλλαγών» κατά μήκος των συνόρων και

σε περιοχές στις οποίες θα υπάρχει εύκολη πρόσβαση εργαζομένων από τις γειτονικές χώρες. Για την υλοποίηση των "Ζωνών" τα θεσμικά ζητήματα τα οποία θα πρέπει να επιλυθούν κατά προτεραιότητα αφορούν: 1. το εργασιακό καθεστώς των εργαζομένων και 2. τη χωροθέτηση καθεμιάς ζώνης.

Οπως είπε ο πρόεδρος του ΣΒΒΕ, ο Καραμανλής τους απάντησε ότι η κυβέρνηση θα εξετάσει το άιτημα, μη τυχόν και προκύψουν προβλήματα με την ΕΕ. Διευκρίνισε ακόμη, ότι οι επιχειρήσεις που θα εγκαθί-

στανται σ' αυτες τις [Ζωνες] θα παιρνουν τις επιδοτήσεις που προβλέπονται από τον «αναπτυξιακό» νόμο (ας ομοιωθεί ότι για τις συγκεκριμένες περιοχές προβλέπονται τα υψηλότερα ποσοστά επιδοτήσεων) και να λειτουργούν τις επιχειρήσεις τους με ένα ειδικό εργασιακό καθεστώς για Ελληνες και αλλοδαπούς εργαζόμενους.

Ζητήσαμε από τον Κ. Μυλωνά να μας πει συγκεκριμένα τί θα περιλαμβάνει αυτό το εργασιακό καθεστώς και αν ζητούν την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων. Καταλαβαίνοντας ότι είχε κάνει γκάφα (ήδη, όταν έκανε αναφορά σε Ελληνες και αλλοδαπούς εργαζόμενους, ο διπλανός του τον σκούντηξε, προφανώς για να τα μαζέψει), προσπάθησε να τα μπαλώσει λέγοντας ότι το εργασιακό καθεστώς θα αφορά μόνο τους αλλοδαπούς, οι οποίοι θα αμείβονται σύμφωνα με τα όσα ισχύουν στις χώρες τους (ανέφερε χαρακτηριστικά, ότι στη Μακεδονία ο μηνιαίος μισθός είναι 75 ευρώ!!!) και ότι από την Ελλάδα θα προσλαμβάνονται μόνο διευθυντικά και

τεχνικά στελέχη. Δεν παρέλειψε, μάλιστα, να εκθειάσει την κατάσταση που υπάρχει στην ελεύθερη Ζώνη του Ντουμπάι, όπου δεν πληρώνονται εργοδοτικές ασφαλιστικές εισφορές!

Του επισημάναμε ότι, σύμφωνα με τα οόσα είπε, δεν έχουν καμιά στενοχώρια για τη μετανάστευση ελληνικών επιχειρήσεων στα Βαλκάνια και την απώλεια θέσεων εργασίας, αφού και πάλι δεν θα έχουμε προσλήψεις ελλήνων εργατών, αλλά το μόνο που θέλουν είναι να τσεπώνουν το παραδάκι από τις κρατικές επιχορηγήσεις. Εκανε πως δεν κατάλαβε.

Αυτό είναι ένα καινούργιο στάδιο στις φιλοδοξίες των Ελλήνων καπιταλιστών. Ουσιαστικά θα πρόκειται για θύλακες απόλυτης ασυδοσίας, μέσω των οποίων θα εξασφαλίζουν πολλαπλά οφέλη. Στις ζώνες αυτές δεν θα ισχύουν ούτε τυπικά οι νόμοι του ελληνικού κράτους. Ο μόνος νόμος που θα ισχύει θα είναι ο νόμος του καπιταλιστή.

Καταρχάς, θα εξασφαλίσουν τις υψηλότερες επιχορηγήσεις από το ελληνικό κράτος, πράγμα που επιτρέπει ο «αναπτυξιακός» νόμος της ΝΔ, που έχει καταργήσει οικόμα και την τυπική σύνδεση επιχορήγησης/νέων θέσεων εργασίας, που πρόβλεπε ο προηγούμενος νόμος. Δεύτερο, θα εξασφαλίσουν πάμφρητο και υπτάκουο εργατικό δυναμικό. Για το πάμφρητο δεν το συζητάμε, το είπε με το παράδειγμά του ο πρόεδρος του ΣΒΒΕ (τα 75 ευρώ το μήνα ισοδυναμούν με μεροκάματο ένα χιλιάρικο, για να θυμηθούμε τη δραχμούλαι). Οσο για το υπτάκουο, φανταστείτε μετανάστες, οι οποίοι θα κατοικούν στις γειτονικές περιοχές και θα πηγαίνονται αυθημερόν με

τα αυτοκίνητα της επιχείρησης από τον τόπο κατοικίας τους στο εργοστάσιο-κάτεργο, που θα βρίσκεται σε μια ξένη χώρα. Όποιος δοκιμάζει να βγάλει «κικί», την άλλη μέρα θα βρίσκει κλειστά τα σύνορα. Θα χρειαστεί χρόνος και κόπος για να αναπτυχθούν συλλογικές αντιδράσεις σ' αυτόν τον κόδιμο που ζει με την απειλή της πείνας. Ακόμη, οι επιχειρήσεις αυτές θα έχουν τη σηγουριά της προστασίας από το ελληνικό κράτος, χωρίς το ρίσκο που έχει μια επένδυση σε χώρες με μεγάλη πολιτική ρευστότητα. Και βέβαια, αυτές οι ζώνες θα είναι και φρορολογικός παράδεισος για τους καπιταλιστές, αφού θα απαιτήσουν (και πετύχουν) να έχουν τη φρορολογία κερδών που ισχύει στις βαλκανικές χώρες που κάνουν «κρα» για την προσέλκυση ξένων επενδύσεων.

Οι θύλακες αυτοί θα αποτελούνται ταυτόχρονα και θύλακες άσκησης πίεσης πάνω στην εργατική τάξη και το ελληνικό κράτος. Θα είναι ο πιλότος για την προσέλκυση ελλήνων ανέργων με τους ίδιους όρους που θα σχύουν για τους αλλοδαπούς. Κι ακόμα, θα πιέζουν τις κυβερνήσεις για δύο και τεριστότερα μέτρα υπέρ των καπιταλιστών, στον εργασιακό, τον ασφαλιστικό, τον φορολογικό τομέα.

Σύμφωνα με τα όσα αποκάλυψε ο πρόεδρος του ΣΕΒ, στον Καραμανλή καλάρεσε η ιδέα και θέλει να μελετήσει μόνο τη συμβατότητά της με το κοινοτικό δίκαιο. Από πλευράς ΠΑΣΟΚ... σιωπή νεκροταφείου. Χαρακτηριστικότατη. Ακόμια και αν δεν περπατήσει η ιδέα. Μας δείχνει την κατεύθυνση στην οποία είναι σταθερά προσανατολισμένη η κεφαλαιοκρατία.

■ Επιδόματα ανακατανομής εισοδήματος μεταξύ των εργαζόμενων

Για δεύτερη χρονιά επιστρέφεται το ζήτημα του επιδόματος θέρμανσης, με μεγαλύτερη ένταση μάλιστα φέτος, καθώς οι τιμές των καυσίμων έχουν εκτοξευτεί σε ύψη δυσθεώρητα. Η κυβέρνηση αφήνει ανοιχτό το ζήτημα, ενώ το ΠΑΣΟΚ το έθεσε επίσημα («επιδόμα θέρμανσης στα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα»), διά στόματος Γιωργάκη. Η φιλολογία, που τροφοδοτείται από κυβερνητικούς κύκλους, αναφέρει ότι μελετούν το κόστος μιας ρύθμισης που θα χρηγεί κάππιο επιδόμα θέρμανσης σε όσους παίρνουν το ΕΚΑΣ.

Ανεξάρτητα από το τί θα γίνει τελικά, πρέπει να πούμε ότι η λογική τέτοιων επιδομάτων είναι στην ουσία αντιλαϊκή, γιατί διαιωνίζει και νομιμοποιεί μια πολιτική ανακατανομής εισοδήματος ανάμεσα στους εργαζόμενους και συνταξιούχους, αφήνοντας άθικτη την κεφαλαιοκρατία.

Αυτή τη λογική εκφράζει και το ίδιο το ΕΚΑΣ. Θεσμοθετήθηκε από το ΠΑΣΟΚ, για να καλύψει την υπανοχώρηση από την προ-εκλογική του δέσμευση (στις εκλογές του 1993), όπι θα καταρ-γήσει τους αντιασφαλιστικούς νόμους της ΝΔ. Εποι, την ώρα που πετσοκόρφτηκαν όλες οι συντάξεις (ακόμα και η κατώτερη σύ-νταξη του ΙΚΑ, που έπεσε κάτω από το επίπεδο των 20 ημερο-μισθών ανειδίκευτου εργάτη) και το κράτος μάζεψε λεφτά για να κλείσει τρύπες του προϋπολογισμού και των Ταμείων (τρύ-πες που δημιούργησε η πολύχρονη ληστεία των Ταμείων από κράτος και καπιταλιστές), επέστρεψε ένα πολύ μικρό τμήμα της νέας ληστείας των συντάξεων, με τη μορφή του ΕΚΑΣ, που παίρ-νει μια μειοψηφία χαμηλοσυνταξιούχων, που χρόνο με το χρό-νο γίνεται ολόενα και μικρότερη.

Η ιδια ακριβώς λογική διαπνέει και το επίδομα θέρμανσης. Αν το δώσουν τελικά, θα το δώσουν σε μια ισχνή μειοψηφία νοικοκυριών, συνταξιούχων κυρίως και μακροχρόνια ανέργων, ενώ την ίδια στιγμή η πλειοψηφία της εργατικής τάξης θα στενάζει υπό το βάρος της τιμής του πετρελαιου και εταιρίες πετρελαιοειδών και κράτος θα συσσωρεύουν υπερκέρδη από την κερδοσκοπία και τους φόρους. Γιατί από τις τιμές δεν κερδίζουν μόνο οι εταιρίες αλλά και το κράτος. Αυτό η κυβέρνηση προσπάθησε να το κρύψει, αλλά αναγκάστηκε να το παραδεχτεί στο πλαίσιο μιας από τις γνωστές ανούσιες κόντρες που έχει με το ΠΑΣΟΚ.

Αλογοσκούφης και Δούκας, αφού αρχικά μπερδεύτηκαν με-
ταξύ τους (ο υπουργός χαρακτήρισε «μύθο» ότι το κράτος κερ-
δίζει πρόσθετα έσοδα από τη φορολογία καυσίμων, ενώ ο υφυ-
πουργός αποκάλυψε ότι έχουν εισπραχτεί πρόσθετα έσοδα 160
εκατ. ευρώ από το ΦΠΑ στα καύσιμα), αναγκάστηκαν να εκδώ-
σουν κοινή ανακοίνωση, στην οποία τα βρήκαν... στη μέση. Συ-
γκεκριμένα, αναφέρουν ότι τα πρόσθετα έσοδα από τα καύσιμα
στο εφτάμηνο είναι 70 εκατ. ευρώ (άντε να βγάλεις όκρη μ' αυ-
τούς τους αλληλοδιαψεύδομενους ψευταράδες). Σημασία, όμως,
έχει το «διά ταύτα» της ανακοίνωσης. Γράφουν τα κυβερνητικά
στελέχη: «Η επιπλέον αυτή αύξηση υπεραντισταθμίζεται από
τη μείωση των υπόλοιπων φορολογικών εσδόδων, που προκλή-
θηκε από την αρνητική επίδραση της αύξησης των διεθνών τι-
μών του πετρελαίου στην κατανάλωση των λοιπών αγαθών
και υπηρεσιών και στο ρυθμό ανάπτυξης της οικονομίας. Η επι-
βράδυνση του ρυθμού ανάπτυξης, από το 3,9% που προέβλεπε
ο προϋπολογισμός στο 3,6%, συνεπάγεται απώλεια εσόδων κα-
τά 131 εκατ. ευρώ, που υπερβαίνει την επιπλέον αύξηση των
εσδόδων από τη φορολογία καυσίμων». Αυτό πια είναι από τ' ἄγρα-
φα. Συγκρίνουν μια απτή πραγματικότητα με μια σκόπιμα απα-
τηλή πρόβλεψη. Οι πάντες γνωρίζουν (αδιάψευστος μάρτυρας
ο εκτιμήσεις της Κομισιόν), ότι ο ρυθμός ανάπτυξης 3,9% ήταν
μια παταριά, που κάθε χρόνο συνηθίζουν να τη γράφουν οι κυ-
βερνήσεις στον προϋπολογισμό, για προπαγανδιστικούς λόγους.
Οι προβλέψεις μιλούσαν για 3%, ίσως και παρακάτω, αλλά ήρθε
ως από μηχανής θεός η απρόβλεπτη αύξηση του τουριστικού
ρεύματος και τους «έδωσε» μισή μονάδα. Ερχονται, λοιπόν, τώ-
ρα και συγκρίνουν ανύπαρκτες απώλειες (ανύπαρκτες, επειδή
στηρίζονται σε μια εξωπραγματική υπόθεση εργασίας) με υπαρ-
κτή αύξηση εσόδων από φορολογία που πληρώνει ο λαούτζικος.

Τί μας λένε στην ουσία οι υπουργοί; Οτι το κράτος βρήκε την ευκαιρία, κερδοσκοπώντας και το ίδιο με τη φορολογία καυσίμων, να μπολώσει κάποιες τρύπες του προϋπολογισμού του. Οι οικονομικοί υπουργοί με την ανακοίνωσή τους εμμέσως αποκλείουν τη δυνατότητα να δοθεί έστω κι αυτό το εξευτελιστικό επίδομα θέρμανσης σε ελάχιστους. Ετσι, αν τελικά η κυβέρνηση αποφασίσει να το δώσει (τα κομπιούτερ έχουν πάρει φωτιά, μελετώντας το ύψος της σχετικής δοπτάνης), θα το παρουσιάσει σαν... μεγάλη θυσία για την οποία πρέπει να την ευγνωμονεί ο ελληνικός λαός (πρόκειται για τη γνωστή τακτική του χότζα).

Εργαζόμενοι και συνταξιούχοι, λοιπόν, πρέπει να διεκδικήσουν όχι φιλανθρωπικό βοήθημα για λόγους, αλλά κατάργηση ή μείωση της φορολογίας για το πετρέλαιο θέρμανσης, ώστε τα λαϊκά νοικοκυριά να το πληρώσουν το πολύ όσο το πλήρωναν πέρυσι. Τα πρόσθετα έσοδα αις αναζητηθούν από την πλουτοκρατία.

Η ίδια καταστροφική πολιτική για τους φτωχούς βαμβακοκαλλιεργητές

Στις 5 Σεπτέμβρη του 2005 Συνεδρίασε στις Βρυξέλλες η ΔΕΦΙ (Διοχειριστική Επιτροπή Φυσικών Ινών) για να αποφασίσει για την προσωρινή ελάχιστη τιμή που θα εισπράξουν οι έλληνες και ισπανοί βαμβακοπαραγωγοί μέχρι τις 15 Δεκέμβρη του 2005. Ο υπουργός Γεωργίας Ε. Μπασιάκος, σαν καλός μαθητής του πρώην υφυπουργού (επί ΠΑΣΟΚ) Β. Αργύρη, εφαρμόζει για δεύτερη συνεχή χρονιά την τακτική της υποεκτίμησης της αναμενόμενης για φέτος παραγωγής σύστορου βαμβακιού. Ετσι, ενώ αναμένεται ότι η παραγωγή θα ξεπεράσει τους 1.200.000 τόνους, οι υπηρεσιακοί παράγοντες που συμμετέχουν στη ΔΕΦΙ έδωσαν, κατ' εντολή του υπουργού Γεωργίας, ως αναμενόμενη παραγωγή 1.050.000 τόνους. Οι Κομισάριοι αποδέ-

χτηκον αυτή την εκτίμηση γνωρίζοντας ότι οι έλληνες υπηρεσιακοί παράγοντες τους δουλεύουν. Με βάση αυτή την εκτίμηση παραγωγής, οι βαμβακοπαραγωγοί θα πάρουν μέχρι τις 15 Δεκέμβρη του 2005 προσωρινή ελάχιστη τιμή 226,04 δρχ./κιλό. Ακόμη, οι έλληνες υπηρεσιακοί παράγοντες δήλωσαν στη ΔΕΦΙ, ότι καλλιεργήθηκαν 3.630.000 στρέμματα με σύστορο βαμβάκι.

Τί θα γίνει με την υπόλοιπη παραχθείσα ποσότητα σύστορου βαμβακιού; Ο Ε. Μπασιάκος, με τη δεύτερη και τελεκή εκτίμηση της παραχθείσας ποσότητας, που θα δοθεί στη ΔΕΦΙ στα μέσα Νοέμβρη, θα εμφανίσει, όπως και πέρυσι, ως τελική παραχθείσα ποσότητα τους 1.100.000 τόνους και 3.500.000 καλλιεργηθέντα

στρέμματα, παρά το γεγονός ότι τώρα δήλωσε 3.630.000. Μιλάμε τόσο κατηγορηματικά, γιατί και τέριστο ο Σεπτέμβρη είχε δηλώσει στη ΔΕΦΙ ως καλλιεργηθείσα έκταση 3.710.000 στρέμματα και στη συνέχεια, από το Νοέμβρη του 2004, άρχισε να λέιπει ότι «μετά από ελέγχους που έγιναν διαπιστώθηκε» ότι καλλιεργήθηκαν πάνω από 150.000 στρέμματα παράνομα και εκτός του ψευτοΟΣΔΕ, κατεβάζοντας έτσι αυθαίρετα τα στρέμματα από 3.710.000 σε 3.540.000. Ετσι και φέτος, προκειμένου να δικαιολογηθεί το κόψιμο προγραμματικής παραγωγής πάνω από 100.000 τόνους, θα εμφανίσει ως καλλιεργηθείσα έκταση κάτω από 3.500.000 στρέμματα, θα βάλει για μια ακόμη φορά χαμηλή, σε σχέση με την πραγματική, στρεμματική απόδοση και θα

κατηγορεί τους αγρότες είτε ότι καλλιεργησαν παράνομα περιοστέρα στρέμματα χωρίς να τα δηλώσουν, είτε ότι καλλιεργησαν π.χ. σκληρό στάρι και δήλωσαν ταυτόχρονα ότι έβαλαν βαμβάκι, είτε ότι παρέβησαν τα πειβαλοντικά μέτρα!

Και φέτος ο Ε. Μπασιάκος, προκειμένου να δικαιολογηθεί τα αντιαγροτικά του μέτρα, θα βγει να πανηγυρίζει, ότι χάρη στη χρηστή διαχείριση του τομέα του σύστορου βαμβακιού θα εισρέψουν περισσότεροι πόροι από τον κοινοτικό προϋπολογισμό! Είναι μεγάλο παραμύθι των ευρωλάγγων και ευρωλιγύρηδων, ότι οι κοινοτικοί πόροι που εισρέουν για τους αγρότες είναι πρόσθιτοι πόροι και ότι όμεσοι αποδέκτες είναι οι ίδιοι. Γιατί τέλος αποδέκτες των κοινοτικών εισροών από το ΕΠΑΑ-ΑΥ και τ' άλλα επιχειρησιακά προγράμματα του υπουργείου Γεωργίας είναι οι πλούσιοι αγρότες και ιδιαίτερα το μεγάλο βιομηχανικό και εμπορικό κεφάλαιο που

ασχολείται με την εμπορία και μεταποίηση των αγροτικών προϊόντων.

Η περιοριστική πολιτική, όσον αφορά τον όγκο παραγωγής του σύστορου βαμβακιού, που άσκησε από το 2001 η ΕΕ, είχε σαν αποτέλεσμα χιλιάδες φτωχοί βαμβακοπαραγωγοί να εγκαταλείψουν τη βαμβακοκαλλιεργεία, παρά το γεγονός ότι ήταν η καλλιεργεία που έδινε το μεγαλύτερο εισόδημα σε σχέση με όλες τις άλλες καλλιεργείες. Η κατάσταση αυτή θα επιδεινωθεί με την έναρξη της νέας καλλιεργητικής περιόδου, από την άνοιξη του 2006. Αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα για τους φτωχούς βαμβακοκαλλιεργητές και το σύστορο βαμβάκι και όχι αυτή που παρουσιάζει ο Ε. Μπασιάκος.

■ Συνεχίζεται η φάμπρικα των ανακήσεων πράξεων αναδάσωσης

Μεθοδικά «καταπίνουν τα δάση

συζητούνταν στο αρμόδιο τμήμα του ΣΤΕ η προσφυγή της ΠΕΔΔΥ (Πανελλήνια Ενωση Δασολόγων Δημοσίων Υπαλλήλων) ενάντια στη δασοκτόνα εγκύλιο του. Τον Ε. Μπασιάκο τον είχε πιάσει η πρεμούρα να δημιουργήσει τετελεόμενά στο ΣΤΕ. Τελικά, ο Φλεβάρη του 2005 δεν έγινε η συζήτηση στο τμήμα και παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του ΣΤΕ για να συζητηθεί τον Ιούνη του 2005. Ούτε τότε συζήτηθηκε και αναβλήθηκε για τις 2 Δεκέμβρη με το επιχείρημα ότι δεν είναι έτοιμη η εισηγήτρια!

Από τα τέλη Δεκέμβρη του 2004 άρχισαν να δημοσιεύνται στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης σωρηδόν αποφάσεις των περιφερειαρχών, με τις οποίες επισημούνται τα διευθύνσεων Δασών, με τις οποίες εισηγούνται την ανάκληση τηράξεων αναδασώσεων με διάφορα επιχειρήματα βασιζόμενες στη δασοκτόνα εγκύλιο. Η φάμπρικα αυτή συνεχίζεται και σήμερα με αποφάσεις που βγαίνουν σ' όλες τις περιοχές της Ελλάδας. Στις περισσότερες των περιπτώσεων βασικό επιχειρήμα των προϊσταμένων των διευθύνσεων, που εισηγούνται την ανάκληση των πράξεων αναδασώσεων, είναι ότι η πράξη αναδάσωσης στηρίχτηκε σε πλάνη ότι έγινε φυσική αναδάσωση και ότι πέρασε δεκαπεντετία από την ημέρα της πυρκαγιάς. Με τις ανακλήσεις αυτές των πράξεων αναδάσωσης αποχαρτηκήσανται όχι μόνο εκτάσεις

μέχρι τρία στρέμματα, αλλά και εκτάσεις εκαποντάδων στρεμμάτων.

Το ΔΣ της ΠΕΔΔΥ πίεζε και για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων. Αρχές Ιούνη κατέθεσε πλήθος από τις αποφάσεις των περιφερειαρχών, προκειμένου η Επιπροπή Ανοικοτόλων του ΣΤΕ να βγάλει απόφαση αναστολής της δασοκτόνου εγκύλιο της 1099, ως όφειλε από την στιγμή που το είχε υποσχεθεί μέσω εκπροσώπου του, αλλά μέσω νεότερης εγκυλίου, που υπογράφηκε από τον Ι. Σωτηρίου τρεις ημέρες πριν την συνταξιοδότησή του, ήθελε να συμβουλέψει τους προϊσταμένους

για εγκύλιος που θα αναστείλει την εφαρμογή της δασοκτόνου εγκύλιου της 1099 του Ε. Μπασιάκου και δεν προσέφει πάλι στην έκδοση απόφασης αναστολής της ισχύος της 1099. Ο Ε. Μπασιάκος όχι μόνο δεν έβγαλε την ανακλητική εγκύλιο της 1099, ως όφειλε από την στιγμή που το είχε υποσχεθεί μέσω εκπροσώπου του, αλλά μέσω νεότερης εγκυλίου, που υπογράφηκε από τον Ι. Σωτηρίου τρεις ημέρες πριν την ανάκληση της δασοκτόνου εγκύλιο της 1099. Δεν είναι τυχαίο ότι πληθαίνουν οι προϊστάμενοι που εισηγούνται την ανάκληση πράξεων αναδάσωσης λόγω πλάνης, μετά την τελευταία εγκύλιο του Ι. Σωτηρίου.

Μπαίνει, λοιπόν, το ερώτημα.

Δεν πρέπει η ΠΕΔΔΥ και οι περιβολλοντικές οργανώσεις

που εναντιώθηκαν στην

επιχείρηση της δασοκτόνης

πράξεων αναδάσωσης

πράξεων ανα

Εκεί που μας χρωστάγανε, μας κλέβουν και το βόδι...

Με περίσσιο θράσος η διοίκηση του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας (προσέξτε, έχει σημασία αυτό: όχι το ΠΑΜΕ ή η παράταξη τους στους Οικοδόμους, αλλά το ίδιο το Συνδικάτο) κυκλοφόρησε δισέλιδη ανακοίνωση στην οποία «σέρνει τα εξ αμάξης» στην Πρωτοβουλία Οικοδόμων, γιατί -λέει- με την πολεμική της κατά του Συνδικάτου κάνει ζημιά στο κίνημα, γιατί «αποτρέπει τους οικοδόμους να συστειρωθούν στο Συνδικάτο, μειώνει την εμπιστοσύνη τους απέναντι σ' αυτό, αποπροσαντολίζει απ' την πάλη ενάντια στο κεφαλαιο και τις κυβερνήσεις του, διασπά την ενότητα της εργατικής τάξης, αφήνει -λέει- στο απυρόβλητο την ήγεσία της ΓΣΕΕ, μηδενίζει και αποσπώτα τους αγώνες (sic!) του κλάδου» και άλλα πολλά μαργαριτάρια, που καταμαρτυρούν ότι η δράση της Πρωτοβουλίας έχει κάτσει σαν οργάκι στο λαιμό τους, που δεν θα το καταπιούν εύκολα!

Είναι ευνόητο ότι αφορμή για την εκδήλωση αυτής της επίθεσης απέναντι στην Πρωτοβουλία είναι οι επικείμενες εκλογές στο Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας και η κάθοδος της Πρωτοβουλίας σ' αυτές. Στα μιαλά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας κάθε εικλογική μάχη είναι συναγερμός δυνάμεων, γ' αυτό και θα κάνουν ό, τι είναι δυνατό να μη διαρρεύσει κανένα κουκί. Εδώ έφτασαν στις προηγούμενες εκλογές να τις παρατείνουν για ένα μήνα περίπου, χρησιμοποιώντας εκβιαστικά διλήμματα του τύπου «ψήφισε πρώτα για το συνδικάτο και μετά θα πάρεις το χαρτάκι για το χειμερινό βοήθημα», για να μπορούν μετά να θριαμβολογούν, ότι να οι οικοδόμοι δείχνουν εμπιστοσύνη στην ταξική τους οργάνωση κ.λπ.).

Η συγκεκριμένη αντίδραση, έστω και αν φαντάζει υπερβολική, δεν είναι κεραυνός εν αιθρίᾳ, αλλά αποτελεί προέκταση μιας μικροαστικής πρακτικής, βαθιά αντιδημοκρατικής, που ούτε λίγο ούτε πολύ επιδίκει να τους κάθει την προστασία τους διαρρέει απ' αυτούς. Στο πρόσφατο ή απότελε παρελθόν δεν είναι λίγες οι φορές που συλλογικότητες όπως η Πρωτοβουλία ή και ξεχωριστά όπως ο γράφων και άλλοι συνάδελφοι της Πρωτοβουλίας έχουν τέτοιες εμπειρίες) κατασυκοφαντήθηκαν, γιατί δεν δρούσαν όπως η δικιά τους γραφειοκρατική θέση επιβιβλεῖ. Εποιητικό που έγιναν

προσπάθειες ν' αναπτυχθούν αγωνιστικές διεργασίες, με συγκρουσιακές διαθέσεις απέναντι στην εργοδοσία, το συνδικάτο στάθμηκε στην καλύτερη περίπτωση απέναντι, χαρακτηρίζοντας κάθε τέτοια πρωτοβουλία σαν πολιτικά και προβοκατόρικη (βλέπε Μετρό, Αεροδρόμιο, Μετρό Βουλιαράνης, πλατεία Καραϊσκάκη κ.λπ.).

Να, λοιπόν, ποια είναι η βαθύτερη βάση αυτής της επίθεσης. Φοβούνται την ανάπτυξη τέτοιων πρωτοβουλιών, που θα έχουν αυτοτελή χαρακτήρα και θα ξεπερνούν τα όρια της μικροαστικής γκρίνιας. Είναι και αυτός ένας τρόπος πίεσης στα μέλη της Πρωτοβουλίας, για να περιοριστούν στη γνωστή και αδιέξοδη πρακτική του αντιπολιτευτικού πολού.

Οσον αφορά τώρα τα επιμέρους επιχειρήματα που χρησιμοποιεί στην επίθεσή της η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, δεν βρίσκω το λόγο για τον οποίο κάποιο μέλος της Πρωτοβουλίας ή ολόκληρη η συλλογικότητα πρέπει να απολογηθεί. Ποιοι είναι αυτοί που θα κρίνουν τι κάνει ζημιά στο κίνημα και τι όχι; Και τέλος πάντων, ως εδώ η υποκρισία και ο γκεμπελισμός. Ας το πάρουν χαμπάρι, «στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί».

Πέρασε ολόκληρη Ολυμπιάδα και απέργυαν όπως ο διάβολος το λιβάνι κάθε προσπάθεια γενίκευσης μικρότερων ή μεγαλύτερων συγκρούσεων, που αναπτύσσονταν ενότητα στην εργοδοσία, σε γενικευμένο αγώνα, γιατί δεν ήθελαν να κατηγορηθούν ότι αντιστρατεύονται τα εθνικά συμφέροντα. Ηξεραν μόνο να οργανώνουν χάπτενιγκ, μνησμόσυνο στο Σύνταγμα για τους νεκρούς συναδέλφους στα κάτεργα της εργοδοσίας. Τόσα κανάλια ήταν στην Ολυμπιάδα, πώς θα έχαναν τέτοια δημοσιότητα;

Ας μας πουν αυτοί που έχουν τις τσέπες γεμάτες «Μαρξισμό», πότε οι εργάτες διευκολύνονται στην οργάνωση του οικονομικού τους αγώνα. Μήπως όταν θα θεριεύει η ανεργία και θα μεγαλώνει ο ανταγωνισμός ανάμεσά τους;

Ας μας πουν πότε λένε αλήθεια, όταν οργανώνουν καμιά επίσχεση εργασίας για δεδουλευμένα εργατών και κοκορεύονται μετά για τ' αποτελέσματα της αγωνιστικής τους πολιτικής ή όταν αντιπαρέχονται την κριτική που τους γίνεται, ότι σε μια περίοδο ευνοϊκή για την οργάνωση της

αντίστασης των οικοδόμων, οι οικοδόμοι είναι με την πλάτη στον τοίχο και αυτοί υπογράφουν εν κρυπτώ κλαδική σύμβαση με 1,5 ευρώ αύξηση στο βασικό μεροκέματο, με το επιχείρημα ότι «η εργατική τάξη πρέπει ν' απαντήσει ενιαία, πολιτικοποιώντας τους αγώνες της, καταδικάζοντας συνολικά την αντιλαϊκή πολιτική και τους φορείς της». Με λίγα λόγια, ψηφίστε ΚΚΕ για να σωθείτε! Ο κοινοβούλευτικός κρετινισμός σ' όλο του το μεγαλείο. Κατά τα άλλα, κατηγορούν τη ΓΣΕΕ ότι υπογράφει εργαστική ειρήνη και συμβάσεις πενίας λειτουργώντας σαν μακρύ χέρι του κεφαλαίου. Δεκτό, αλλά τί διαφορετικό κάνουν αυτοί; Προς τί, λοιπόν, οι λεονταρισμοί και οι αντιπολιτευτικές κορόνες; Στο ίδιο καζάνι βράζουν, με διαφορετικά μπαχαρικά!

Είναι φανερό, ότι ζούμε σε μια περίοδο που ο καπιταλισμός δεν βάζει φρένο στις εκμεταλλευτικές του ορέξεις, γιατί δεν βρίσκει και ουσιαστική αντίσταση. Τα κοινωνικά κινήματα έχουν υποχωρήσει και σε πλατιές μάζες εργατών κυριαρχούν στη συνειδησή τους η ηττοπάθεια και ο ατομισμός. Μπορεί αυτό να είναι ένα αντικειμενικό γεγονός, δεν αιθωρύει όμως τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία απ' το δικό της μερίδιο ευθύνης σ' αυτή τη στάση. Ούτε μπορεί να χρησιμοποιείται σαν δικαιολογία για την απραξία και τις άλλες μεθοδεύσεις, όταν διαμορφώνονται όροι για να οργανωθούν αντιστάσεις.

Ποιος συκοφαντεί περισσότερο τις αξίες της συλλογικό-

τητας και της αλληλεγγύης, το ίδιο το όπλο των απεργιών και της δυναμικής τους, αν όχι οι αστοχείς και σκόρπιες 24ωρες, που μόνο αγωνιστικά άλλοθι γ' αυτούς προσφέρουν; Ποιος κλονίζει την εμπιστοσύνη των εργατών στις δικές τους δυνάμεις, όταν λοιδορεί κάθε δράση που δεν είναι κάτω απ' τα φτερά της περιφοράς της γησείας; Ποιος τόσα χρόνια καλλιεργεί τη λογική της ανάθεσης, χρησιμοποιώντας τους εργάτες σαν ψηφοφόρους; Ποιος κάνει χάπτενη καταλήψεις μακριά απ' τους απεργούς εργάτες, μη τυχόν και ξεφύγει η κατάσταση απ' τον έλεγχο;

Η Πρωτοβουλία Οικοδόμων μπορεί και πρέπει να συνεχίσει στην κατεύθυνση της ανέξαρτητης ταξικής δράσης, να γιωθεί πραγματικά μέσα στα εργοτάξια και τα γιαπιά. Να οργανώσει μικρές ή μεγαλύτερες συγκρούσεις με την εργοδοσία, έχοντας ανοιχτό το μέτωπο των αποκαλύψεων σε όλα τα επίπεδα του αστικού κατεστημένου. Ας έχει κατά νου, ότι καμιά περιφορά σε δύναμη δεν βάζει φρένο στις εποκαταστήσεις την πλατιά δράση των εργατών, έστω και αν αυτή έχει τις πιο υγιείς και ταξικές προθέσεις. Η καλύτερη προστασία της δράσης σ' αυτή την κατεύθυνση, απορρίπτοντας κάθε είδους πλαστά διλήμματα ή αδιέξοδες πρακτικές «αριστερών μαϊντανών».

Αντώνης Καραμποϊκής
Μέλος της Πρωτοβουλίας
Οικοδόμων

■ Διχασμένο κορμί

Οχι, δεν θυμητήκαμε τη γνωστή ταινία του Ντε Πάλμα. Για το ΚΚΕ είναι ο τίτλος και ιδού γιατί. Διαβάζουμε τον «Ριζοσπάστη» της περασμένης Τετάρτης και στη σελίδα 23 διαβάζουμε πως ο επικεφαλής της παράταξης του Περισσού στο Δήμο Θεσσαλονίκης Αγάπτος Σαχίνης έδωσε σκληρή απάντηση σε επιστολή της «πρωτοβουλίας των τεσσάρων δημοτικών συμβούλων της αντιπολίτευσης», για την οποία έχει επιβεβαιωθεί ότι «κινείται στη λογική διαχείρισης της κυριάρχης πολιτικής για την Αυτοδιοίκηση και καμιά πρόθεση δεν έχει να συγκρουστεί με τις βασικές επιλογές που μετατρέπουν τους ΟΤΑ σε Ανώνυμες Εταιρίες».

Πάει, τα 'σπασαν οριστικά με τον Γιάννη Μπουτάρη, σκεφτόμαστε. Το δημοσίευμα δεν μας αφήνει αμφιβολία, καθώς ένας άλλος από την παρέα τους, ένας κρατικοδιάτος πετσών του οχτώρου ως δόκτορ Τζέκιλ, που τις νύχτες ζούσε την επανάσταση ως μάτωρ Χάιντ, συνέχιζε Συν-επαρμένος κι ακάθετος να παιζεί επαναστατικά τραγούδια στην κιθάρα του.

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

Αγαπητά μου παιδιά

Αρτι αριχθείς στην λαμπτήρη περιφέρεια συμπρωτευούσας, μετά τη θέαση όλων περιφερειών (εντός, εκτός και επί τα αυτά μαγιό, επί των οποίων είναι αναφανδόν προστλαμένο ασκαρδαμυκτί επί τρίμηνο το έθνος και οι αλλοεθνείς), είπα να σας γράψω ένα γράμμα και να να σας πω τα νέα μου.

Σαν καλός αριστερός (έτσι όπως το ενοεί ο ελληνοβαρής εγκεφαλός μου και μαζί του και μια πλειάδα «συντρόφων»), το πρώτο πράγμα που έκανα άμα τη επιστροφή

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Εγώ μπορεί να μην έκανα διακοπές, το κινητό μου όμως κάνει συνέχεια διακοπές, γαμώτο. Τι πουτάναφον, τι βόδαφον, τι τιμή τι ε τι κακοσμοτέ; Τετέλεστε!

* Κι αν μαύρισα, δεν είναι από το λιάσιμο under the son of the bitch [έτσι γράφεται ο ήλιος της παραλίας; Τα αγγλικά μου δεν είναι ανάλογα των προσδοκιών της Mrs Diamantopoulos]. Μην με μπερδεύετε με τον γέρο του Καθβαδία που «έλιαζε ακαμάτης τ' αχαμάνα του». Άλλωστε δεν μαύρισα μόνο απ' έξω...

* Ανοίγουν μεδαύριο τα Μ.Λ.-Κ.Κ.Ε. (Μαζική Λοθοτομί - Καπιταλιστικά Κάτεργα Επιμόρφωσης). Η στήλη στέλνει περήφανο χαιρετισμό, με τα δάχτυλα τεταμένα [του μέσου μη εξαιρούμενου]. Και δεν έχει να προσδέσει τίποτε, αφού η σ. Γιούλα Γκεσούλη καλύπτει πλήρως το ζήτημα της χάριν παιδιάς παιδείας.

* Το αστικό μπορντέλο της συμβασιλεύουσας το βρήκαμε όπως ακριβώς το είχαμε αφήσει, να πλέει νωχελικά μέσα στο ζωόβρυτο τέλμα της δημιουργίκης του μιζέριας. Και φυσικά, για τους ίδιους λόγους δια το ξαναφέρουμε. Πού να γλύφεις κώλους τώρα [και σ' αυτή την ηλικία] για λίγα ψίχουλα, σε μια πόλη που πια δεν χωράει ούτε εργάτες του πνεύματος, ούτε χειρώνακτες, ούτε καν «τα δικά τους παιδιά».

* Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, σα να μην έφτανε το φεστιβάλ της ΚΝΕ και τα εγκαίνια της ΔΕΘ [ζούμε ιστορικές στιγμές αδέρφια], έχουμε και τον γάμο [γάμησε τα]. Ποιο γάμο; Ε, τι να σας πω; Ενώστε τη φωνή σας με την δική μας για τη δημιουργία στήλης Κ.Κ.Ε. [Κουτσομπολίστικων Κοσμικών Ειδήσεων] για να είστε ενήμεροι περί τα events.

* Άλλο πράγμα του Κουτρούλη ο γάμος, άλλο ο γάμος του Καραγιόζη κι άλλο του Μάκη. Μην τα συγχέξετε.

* Γ' αυτό σας λέω... Οπου φύγει φύγει [κατά το όπου φίκι]...

* Πλησιάζει και η σύναξη στον Μελιγαλά ή στου διαόλου την μάνα [πού δια γίνει τελικά]; Εχει και δωρέαν συμμετοχή για παιδιά. Πάμε παιδιά;

* Και μιας και είπαμε για Μελιγαλά: Η στήλη εκφράζει τα δερμά (100°C) συγχαρητήριά της στον λαμπρό συνάδελφο, πάλαι ποτέ αρδρογράφο του «Στόκου» αρχιεπίσκοπο Κεραυνό, για τη δεαματική επαγγελματική ανέλιξή του και τον κύκλο άρδρων σε οπουδαία εφημερίδα. Άρδρων που προσπαθούν να συνταιρίζουν τον αρχαιοελληνισμό και τον χριστιανισμό, τον βιαστή με την βιασδεία κορασίδα, τις μύζες με τα σάλια, τα κακά με τα τσίσια. Και στα δικά σας οι επαγγελματικά στάσιμες.

* Τον δυμάμαι προεκλογικά να λέει ότι δ' αναλάβει ο ίδιος στους φαρδείς Μπαϊράκταροχτισμένους ώμους του το νευραλγικό πόστο του πολιτισμού. Το ανέλαβε και το ώμησε εκ των όπισδεν [αντιγράφοντας την προσφιλή συνήθεια στη χώρα του κουμπάρου του]. Και σήμερα δρέπουμε τα καταστροφικά αποτελέσματα της γαμιστερής απραξίας, την πλήρη απαξίωση του πολιτισμού σε όλες τις μορφές του.

* Άλλα δα μου πείτε, εδώ δεν έχουμε να φάμε, παίρνουμε δάνεια μεσημβρινής εστίασης και μανταρίσματος καλτσών, ο πολιτισμός μας μάρανε...

* Και δε μου λέτε; Ένας πιλότος είχε αρνηθεί να πετάξει με το «μοιραίο» αεροπλάνο και είχε αντικατασταθεί από τον γερμανό στην «μοιραία» πτήση, το δυμάστε; Μήτις ξανακούστηκε κάτι γι' αυτόν, μήπως ξέρει κανείς πού βρίσκεται;

* «Να απαγορευτούν οι κινητοποιήσεις την ημέρα των εγκαινιών της ΔΕΘ. Υπάρχουν κι άλλες μέρες για κινητοποιήσεις». Αυτά δήλωσε ο λαοφιλέστατος και γνωστός για τις δημοκρατικές ευαισθησίες του Νομάρχης της συμβασιλεύουσας. Στις 31 Δεκέμβρη το βράδυ, καλά είναι κύριε μονάρχη; Ενάντια στους καλικάντζαρους και τον αδυσώπητο χρόνο που ροκανίζει τις τετραστίες, με κεντρικό σύνδημα «όταν τρώμε δεν μιλάμε, το φαγάκι μας κοιτάμε».

* Ο έπερος Καπιπαδόκης και εξίσου ευαίσθητος περί τα δημοκρατικά, μεσιέ Γεράσιμος Γιακουμάτος, χαρακτήρισε «ηλιδιότητες» τα σχόλια της Ελευθεροτυπίας για το ολυμπιακό χωριό, ενωματώνοντας στη φαρέτρα του τα λεκτικά βέλη που αποστέλλει στην παρέα του σύσσωμο το εκλογικό και μη σώμα.

* 11 Σεπτέμβρη αύριο. Η μέρα που άλλαξε τον κόσμο. Παλιά μας άλλαζε η μάνα μας την πάνα μας, γαμώ την πουτάνα μας.

* «Ο πατέρας της πέδανε στο κρεβάτι του γιατί ήταν πάντα με το νόμο. Τον δικό μου τον πατέρα τον κρεμάσανε γιατί υπερσπιζε το δίκιο. Εμείς πήγαμε να γεφυρώσουμε την μνήμη και τη λήμη. Μάταια!» [Σταύρος Καλαπανίδας - «Ο Σταύρος ο μηχανικός της οδού Καλλιρρόης»].

Κοκκινοσκουφίτσα

[καμία σχέση με το κοριτσάκι που έβγαλε -εξέδεσε- σε dvd γνωστή εφημερίδα]

Νοσοκομείο Νταχάου

Υστερα από πέντε διαδοχικά εργατικά αυτοχήματα και αφού μεσολάβησε μια μαζική μόλυνση ασθενών από σαλμονέλα, λόγω αικατάλληλου φαγητού και αικόμα πιο αικατάλληλων συνθηκών ετοιμασίας και διανομής του, βρέθηκε μια Επόπτηρια Υγείας να χαρακτηρίσει με τ' όνομά τους τα άστρα συμβαίνουν σ' ένα μεγάλο δημόσιο νοσοκομείο, το Πανεπιστημιακό του Ηράκλειου.

ρεται, μάλιστα, πως η ψυχολογική πίεση στους εργαζόμενους δεν είναι μόνο από τη διοίκηση του νοσοκομείου, αλλά και από τους... φοιτητές του τμήματος διαιτολογίας που αντί να εκπαιδεύονται μετατρέπονται από τον προϊστάμενό τους σε επιστάτες και ρουφιάνους!

Η έκθεση αναφέρει πέντε περιστατικά εργατικών αυτοχημάτων μέσα σε 40 μέρες:

◆ Στις 21 Ιουλίου υπάλληλος λιποθύμησε από υπερβολική κούραση, ψυχολογική πίεση και φυλές θερμοκρασίες στο χώρο εργασίας.

◆ Στις 25 Ιουλίου λαντζέρισσα έπεσε στο χώρο εργασίας και μεταφέρθηκε στην ορθοπεδική κλινική.

◆ Στις 19 Αυγούστου τραπεζοκόμος υπέστη θλαστικό τραύμα στο δάχτυλο και κάταγμα εγγύς φράλαγγας.

◆ Στις 29 Αυγούστου τρα-

πεζοκόμος τραυματίστηκε και υποχρεώθηκε μετά τις πρώτες βοήθειες να επανέλθει στην εργασία της, παρά τους αφόρητους πόνους.

◆ Στις 30 Αυγούστου τραπεζοκόμος λιποθύμησε λόγω της υπερβολικής ψυχολογικής και σωματικής φόρτισης.

Η Επιτροπή Υγειενής και Ασφαλείας του ΠΑΓΝΗ με έγγραφό της προς το διοικητή του νοσοκομείου καταγγέλλει τη διοίκηση για την απαξίωση με την οποία αντιμετωπίζει τις επισημάνσεις της και την άρνησή της να πάρει μέτρα που θα βελτιώνουν την κατάσταση. Ομως, ο μάνατζερ που κάνει κουμάντο (θεμιτός του ΠΑΣΟΚ), να μην ξεχνίστε, που επαξίωσαν συνεχίζει η ΝΔ) όλα αυτά τα γράφει εκεί που δεν πιάνει μελάνι. Γ' αυτόν σημασία έχει να δείξει πως το νοσοκομείο μπορεί να είναι κερδοφόρο. Αυτή είναι η αποστολή του.

Καυγάς απέιρου κάλλους στη Βουλή ανάμεσα στον υπουργό Εφοπλισμού Μ. Κεφαλογιάννη και βουλευτές του ΠΑΣΟΚ. «Κρύβεστε πίσω από τον Αγούδημο για να χτυπήσετε το ΠΑΣΟΚ», την έπεσε στον Κεφαλογιάννη ο Χ. Πρωτόπαππας. «Αυτά να τα πείτε στο κόμμα σας για τον δηλωμένο φίλο και συμπαραστάτη σας κ. Αγούδημο», απάντησε ο υπουργός. Ο Μανούσης είναι «εκλεκτό στέλεχος της ΝΔ και φίλος του κ. Κούβελα και του κ. Παυλίδη», αντιγύρισε ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ I. Διαμαντήδης, έχωντας προφανώς δύτι ο Μανούσης, πρώην ραδιοφωνιάρχης του Κούβελα στο Δήμο Θεσσαλονίκης, «φτιάχτηκε» ως εφοπλιστής επιτροπής στην Κυβέρνηση, και τις παχαλές κρατικές επιχορηγήσεις να τεσπώνται και τα εισιτήρια. Δηλαδή, και τις παχαλές κρατικές επιχορηγήσεις να τεσπώνται και τα εισιτήρια να αυξάνονται κατά το δοκούν.

Θεωρούν ότι η εποχή τους βιολεύει στους σαπάκια, αφού τους κάνουν μερικά μερεμέτια (που θα αφρούν την εικόνα τους και όχι την αξιοπλοΐα τους). Από την άλλη, πιέζουν από τώρα για πλήρη απελευθέρωση, απειλώντας πως θα σταματήσουν να πιάνουν σε μια σειρά λιμάνια, με αποτέλεσμα μια σειρά νησιών, όπως η Σάμος, η Ικαρία, οι Φούρνοι, η Λέρος, η Κάλυμνος, η Φόλεγανδρος, η Λέρος και οι Λειψοί, να μείνουν χωρίς αικαπλοϊκή σύνδεση. Οταν λένε απελευθέρωση εννοούν να έχουν το απόλυτο δικαίωμα να ορίζουν το ύψος των εισιτηρίων. Δηλαδή, και τις παχαλές κρατικές επιχορηγήσεις να τεσπώνται και τα εισιτήρια να αυξάνονται κατά το δοκούν.

Θεωρούν ότι η εποχή τους βιολεύει στην Κυβέρνηση, επειδή την εγκαταστάσει στον κάθε καπιταλιστικό ομίλου, για να μη μείνει κανένας έξω από το χορό της κερδοσκοπίας που αποτελεί μια ευκαιρία σε τετοιες περιόδους αναταραχών και ρευστότητας.

Ολες οι πληροφορίες λένε πως οι μεγαλύτερες βιομηχανίες στον κλάδο των τροφίμων ενημερώνουν για τις φινιτοπωρινές τους ανατιμήσεις. Στα σχολικά και άλλα εποχικά είδη οι ανατιμήσεις έχουν ήδη γίνει. Και από Γενάρη ας περιμένουμε το γενικό μπαράζ, όπω

■ Διεθνές Πανεπιστήμιο της Ελλάδας

Οχημα για Μπολόνια και ιδιωτικά πανεπιστήμια

Με την δρυση του Διεθνούς Πανεπιστήμιου της Ελλάδας (ΔΙΠΑΕ), βάσει νόμου που ψηφίστηκε στο τέλος του Αυγούστου από τη βουλή, η κυβέρνηση πετυχαίνει ταυτόχρονα δύο στόχους: Να δημιουργήσει από τη μια ένα πανεπιστήμιο, που τύποις θα είναι δημόσιο, θα λειτουργεί με ιδιωτικούς οικονομικά κριτήρια, θα αντιμετωπίζει τους φοιτητές ως πελάτες και θα έχει όλα τα χαρακτηριστικά των προδιαγραφών που θέτει η Μπολόνια. Και από την άλλη να προσελκύει πνευματικό κεφάλαιο από τα μεσοαστικά στρώματα των γειτονικών βαλκανικών χωρών ή κάποιων χωρών της Μεσογείου, μέσω του οποίου ο ελληνικός καπιταλισμός ευελπιστεί να επηρεάσει προς οφέλος του και τις πολιτικούς οικονομικές σχέσεις με αυτές τις χώρες. Άλλωστε είναι καιρός τώρα που διεκδικεί για την αφεντιά του το ρόλο του βαλκανικού χωροφύλακα, ενώ τα τελευταία χρόνια προσπαθεί να ροκανίσει και αυτός λιγάκι από την πίτα των αγορών των χωρών της Βαλκανικής.

Η διάσταση αυτή ομολογήθηκε πολλές φορές κατά τη σχετική συζήτηση στη βουλή από πολλούς βουλευτές, τόσο της ΝΔ όσο και του ΠΑΣΟΚ, όλοτε ανοιχτά και άλλοτε συγκαλυμμένα. Χαρακτηριστικός ήταν ο λόγος του Μάξιμου Χαρακόπουλου, κυβερνητικού βουλευτή: «Με την δρυση του ΔΙΠΑΕ έχει την ευκαιρία - η Ελλάδα- μαζί με γνώσεις, να μεταλαμπαδεύει αρχές, συνειδηση και ιδανικά. Εχει τη δυνατότητα να οικοδομήσει συμμοχές, να ανοίξει νέους δρόμους, οικονομικών και άλλων συνεργασιών, αφού θα μπορεί να υπολογίζει στο επιστημονικό δυναμικό που θα μορφωθεί εδώ και θα γυρίσει να προσφέρει στον τόπο του», δήλωσε.

Ως προς τον πρώτο στόχο της δρυσης του Διεθνούς Πανεπιστήμου, που θα έχει διοικητική έδρα τη Θεσσαλονίκη, έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής: Το ΔΙΠΑΕ θα αποτελέσει όχημα για τη λειτουργία ιδιωτικών πα-

νεπιστημίων στην Ελλάδα, παρά τη συνταγματική απαγόρευση. Γ' αυτό επιλέχτηκε η φόρμουλα του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου, που τελεί υπό την εποπτεία του κράτους, που όμως οι φοιτητές του, προπτυχιακοί και μεταπτυχιακοί, καταβάλλουν διδακτρά (άρθρο 5, παράγραφος 6). Γ' αυτό και πολλοί κυβερνητικοί βουλευτές αναφέρθηκαν με θετικά σχόλια στο σημείο αυτό, θεωρώντας -δικαίως- το ΔΙΠΑΕ πρόκριμα για τα «μη κρατικά μη κερδοσκοπικά» πανεπιστήμια.

Εποι, λοιπόν, και θεσμικά πια η Ελλάδα εμπρεύεται υπηρεσίες ανώτατης εκπαίδευσης, ταιριάζοντας το βήμα της με αυτό που επιτάσσει ο Κοινός Ευρωπαϊκός Χώρος Ανώτατης Εκπαίδευσης.

Οι φοιτητές-πελάτες, σύμφωνα με το νόμο, θα είναι «διίδιας αλλοδαποί», που υποχρεούνται, εκτός των σχετικών τίτλων (δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης για τους προπτυχιακούς, ή ιστότιμου ή αντίστοιχου των ελληνικών ΑΕΙ τίτλου σπουδών του εξωτερικού για τους μεταπτυχιακούς) να είναι μόνιμοι κάτοικοι του εξωτερικού τα τελευταία έξι (6) χρόνια πριν από το χρόνο υποβολής της υποψηφιότητας. Ο νόμος υπονοεί ότι αναφέρεται και στους έλληνες της ομογένειας, όμως αυτή η αόριστη και θολή διατύπωση «διίδιας αλλοδαποί», αφήνει στην πραγματικότητα πολλά ερωτηματικά σχετικά με τις μελλοντικές προθέσεις και εφαρμογές κατά περίσταση. Υπάρχει δηλαδή περίπτωση να εγγράφονται περιστασιακά και ημεδαποί; Και αν ναι, το πτυχίο τους θα είναι ισότιμο των ελληνικών πτυχίων; Και πού πάει η ισότητα των πολιτών έναντι του νόμου (εισαγωγή με πανελλαδικές και μη);

Όλα τα χαρακτηριστικά του Διεθνούς Πανεπιστήμου, η δομή και λειτουργία του, παραπέμπουν κυρίως σε «κολέγιο», κατά τα αμερικάνικα πρότυπα και τα πρότυπα που χαράζει η Μπολόνια.

Οι φοιτητές-πελάτες επιλέγονται κατόπιν υπο-

βολής αίτησής τους. Προεδρικό διάταγμα που θα εκδοθεί θα καθορίσει τα κριτήρια για την αξιολόγηση των αιτήσεων και την επιλογή των υποψηφίων. Εάν ο αριθμός των ενδιαφερόμενων είναι μεγαλύτερος από τον αριθμό των διαθέσιμων θέσεων (που καθορίζονται με απόφαση του υπουργού Παιδείας), ο νόμος ορίζει ότι η επιλογή γίνεται κατόπιν αξιολόγησης των αιτήσεων που διενεργείται με αρνητικά και οδηγεί στο ασφαλές συμπέρασμα ότι θ' ακολουθήθει κι εδώ η πεπατημένη των συμβασιούχων. Άλλωστε και αυτό είναι ένα μέτρο που ελαχιστοποιεί το κόστος και συνεπώς αξιολογείται θετικά απ' όλους τους εμπνευστές και θιασώτες του επιχειρηματικού πανεπιστήμιου.

Οι σπουδές στο Διεθνές Πανεπιστήμιο δεν έχουν ακαδημαϊκά χαρακτηριστικά. Το ΔΙΠΑΕ αποτελείται από τρεις Σχολές, τη Σχολή Ανθρωπιστικών Επιστημών, τη Σχολή Οικονομικών και Διοίκησης και τη Σχολή Επιστημών Τεχνολογίας, που όμως παρέχουν προγράμματα σπουδών, για καθένα από τα οποία ορίζεται ένας ακαδημαϊκός υπεύθυνος. Δεν υπάρχουν δηλαδή Τμήματα, σπουδές οργανωμένες σ' ένα επιστημονικά οριθετημένο επιστημονικό αντικείμενο, παρά μόνο Προγράμματα Σπουδών. Η δομή αυτή είναι σε απόλυτη σύμπτυνα με την καθιέρωση των Διδακτικών Μονάδων και του Συμπληρώματος Διπλώματος. Οπως έχουμε επανειλημένα γράψει η δομή αυτή οδηγεί σε κατάργηση του ενιαίου πτυχίου και σε ατομικά πτυχία-άθροισμα τυχαίων διδακτικών μονάδων, που καταργούν την εσωτερική ενότητα κάθε επιστήμης και έχουν μπούσουλα τις περιστασιακές ανάγκες της αγοράς.

Με προεδρικό διάταγμα που εκδίδεται από το υπουργείο Παιδείας, κατόπιν γνώμης (όχι απαραίτητα σύμφωνης) της Συγκλήτου του Διεθνούς Πανεπιστήμου, μπορεί να ιδρύονται, να καταργούνται, να κατατέμονται, να αλλάζουν γνωστικό αντικείμενο ή και να μετανοάζονται σχολές ή προγράμματα σπουδών του. Με δύο λόγια δεν υπάρχει η Μπολόνια.

Οι φοιτητές-πελάτες επιλέγονται κατόπιν υπο-

Πόσο πιο δεξιά πια;

Σέντρα από δεξιά κάνει ο Γιωργάκης Παπανδρέου στη ΝΔ με τις «ρηγικέλευθεριση» προτάσεις του κόμματός του για την Παιδεία. Με κεντρικό σύνθημα «Ανοιχτό σχολείο - Νέο Πανεπιστήμιο», το Πολιτικό Συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ, με βασική εισηγήτρια τη σοσιαλιστούλα Μάρω, ανάλωσε έξι ώρες για να αναλύσει διεξοδικά τις βασικές θέσεις του κόμματός του, που στο σύνολό τους ξεπερνούν τα δριώτα της χρησιμότητας και έχουν στόχο την πλήρη διάλυση του δημόσιου σχολείου, την ιδιωτικοποίηση και την πλήρη υποταγή της εκπαίδευσης στις ανάγκες και τους νόμους της αγοράς, τη συρρικνωση των κοινωνικών δαπανών, την αξιολόγηση όλων των βαθμίδων, τη βαθμολόγηση-κατηγοριοποίηση, τη χειραρχώγηση και πειθάρχηση, το σπάσιμο των εργασιακών σχέσεων και το γκρέμισμα των κατακτήσεων (και πάει λέγοντας ο καταλόγος των επιχειρούμενων αντιδραστικών αναδιαρρώσεων στην Παιδεία).

Οι παρουσιαζόμενες ως «καινοτόμες» προτάσεις, μόνο τέτοιες δεν είναι, αφού και παλιές είναι και κατά βάση και ουσία δεν διαφέρουν από τις εξαγγελμένες θέσεις της ΝΔ και μάλλον οδηγούν προς αντιδραστικότερη κατεύθυνση:

◆ Αποτελεσματική σύνδεση της Παιδείας με την κοινωνία, την εργασία και τις σύγχρονες ανάγκες της διάβιου μάθησης.

◆ Εισαγωγή σε ΑΕΙ και ΤΕΙ με διαδικασίες εκτός Λυκείου (αυτόνομη βαθμίδα), ώστε αυτά να έχουν συμμετοχή στην επιλογή των σπουδαστών τους.

◆ Αναβάθμιση της επαγγελματικής εκπαίδευσης.

◆ Δωρεάν παροχή συγγραμμάτων μόνο στους οικονομικά ασθενέστερους φοιτητές.

◆ Μη συμμετοχή φοιτητών στη διοίκηση των Πανεπιστημίων (προφανής ο στόχος).

◆ Παραμένει ως στόχος τετραετίας το 5% του ΑΕΠ και θα χρηματοδοτηθεί η Παιδεία με το 40% του Δ' ΚΠΣ...

◆ Πολλαπλά προγράμματα σπουδών, που ενδεχομένως θα οδηγούν και σε διαφορετικά πτυχία και μερικός ή ολικός συνδυασμός προγραμμάτων σπουδών με χορήγηση κοινού πτυχίου, π.χ. συνδυασμός σπουδών μηχανικού και οικονομίας.

Η σύνδεση του σχολείου με τις ιδιαιτερότητες και ανάγκες της περιφέρειας θα οδηγήσει στο σπάσιμο του ενιαίου χαρακτήρα της εκπαίδευσης, ενώ θα εξαλειφθούν και τα τελευταία ψήγματα της δημόσιας διοίκησης της παιδείας, γεγονός που θα οδηγήσει, σε συνάρτηση και με την αξιολόγηση, τις εξετάσεις και την ύψωση και άλλων νέων ταξικών φραγμών, εφαρμογή των αρχών του μάνατζμεντ στη διοίκηση, κ.λπ.

Μάλιστα, ο Γ. Παπανδρέου προχώρησε και πέραν της εισήγησης, τασσόμενος υπέρ της αποκρατικοποίησης όχι μόνον των Πανεπιστημίων αλλά εξ ολοκλήρου της Παιδείας. Υποστήριξε ότι ο κρατικός πελα-

τειακός συγκεντρωτισμός καταδυνατεύει τις παραγωγικές δυνάμεις στο χώρο της Παιδείας και τόνισε ότι έχει σχέδιο αποκρατικοποίησης της, με δημόσιο έλεγχο. Αυτός εξάλλου είναι και ο απώτερος στόχος του κόμματός του, όταν ζητούν την α

Επιχειρηματικά σχέδια ενός ρουφιάνου

Σύσσωμος ο εσμός, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, παράγοντες, καλλιτέχνες και πνευματικοί τογιοί του τόπου, συμπαραστέται στον πρόεδρο της ΠΑΕ ΑΕΚ Θεμιστοκλή Νικολαΐδη, στον τιτάνιο αγώνα που πρώτος ξεκίνησε για την εξυγίανση του ελληνικού ποδοσφαίρου και την εξάλειψη της βίας από τα γήπεδα. Σύσσωμος ο εσμός συμπαραστέται στον Θεμιστοκλή Νικολαΐδη, στον ογώνα που πρώτος ξεκίνησε για να εξαλείψει τη βία από τα γήπεδα, ξεκινώντας από τη δική του ομάδα, τσακίζοντας μια και καλή τους κακούς συνέδημους των οργανωμένων οπαδών της ΑΕΚ. Σύσσωμος ο εσμός ξεκίνησε, την επαύριο κιδλας της απόφασης του Θεμιστοκλή Νικολαΐδη να δώσει στους μπάτσους δυο οπαδούς της ΑΕΚ, μια τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία για να πειστεί η «κοινή» (στην νεοελληνική: πουτάνα) γνώμη, για το μεγαλείο του ανδρός που ύψωσε το ανάστημα του (αν και κοντός) στους αλήτες και τους δολοφόνους των γηπέδων και παλεύει μόνος του, ενώ την ίδια στιγμή οι πρόεδροι των άλλων μεγάλων ομάδων του ελληνικού ποδοσφαίρου χαϊδέυουν τους δικούς τους οπαδούς.

Ακόμη και αν έπρεπε να σταθώ στο πλευρό του Θεμιστοκλή Νικολαΐδη στον δήθεν αγώνα του για ένα καλύτερο ποδοσφαίρο, δεν θα μπορούσα να το κάνω. Γιατί τον επαινεί ο εσμός, γιατί πούλησε και ρουφιάνεψε με τον πιο απροκάλυπτο τρόπο τους πρώτην φιλούς του, τους ανθρώπους τους οποίους χρησιμοποίησε για να γίνει από Ντέμης Θεμιστοκλής. Και το κυρίτερο, γιατί έγινε από Ντέμης Θεμιστοκλής. Δεν μπορώ να σταθώ στο πλευρό του Θεμιστοκλή Νικολαΐδη, ακόμη και αν καταφέρω να ξεπεράσω την αρνητική συναισθηματική φρότιση που μου προκάλεσε η πράξη του. Για τον απλούστατο λόγο, ότι δεν κάνει κανέναν αγώνα ενάντια στη σαπίλα και την απαξίωση του ελληνικού ποδοσφαίρου, αλλά αντίθετα βουλιάζει ολόενα και περισσότερο σ' αυτή, από τη στιγμή που αποφάσισε να αφήσει στη μπάντα τον παιχτή-σύμβολο και γίνει ένας ακόμη καπιταλιστής που «επενδύει» και ζει από το ποδοσφαίρο.

Έχουν περάσει 15 μήνες

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

από το
Μάη του

2004, όταν ο Ντέμης αποφάσισε να ασχοληθεί διοικητικά με την ΑΕΚ και να μπει μπροστά για να βγάλει την ομάδα από το οικονομικό και διοικητικό αδιέξοδο στο οποίο βρισκόταν. Εγραψα τότε, ότι πολύ σύντομα θα έρθει σε σύγκρουση με τους οπαδούς της ομάδας, που τον αποθέωναν και τον βοηθούσαν με κάθε τρόπο, θεμιτό και αθέμιτο, για να καταφέρει να πάρει στα χέρια του τις τύχες της ΑΕΚ. Δεν έκανα βέβαια κάποια επιτυχημένη πρόβλεψη, ούτε ανακάλυψα την Αμερική. Απλά, αναλύοντας τη διαφορετική φιλοσοφία με την οποία βλέπουν τα πράγματα οι καπιταλιστές που διοικούν μια ομάδα σε σχέση με τους οργανωμένους οπαδούς που την υποστηρίζουν, καταλήγεις πολύ εύκολα στο συμπέρασμα, ότι αργά ή γρήγορα τα δυο αυτά «συστατικά» μέρη μιας ομάδας θα έρθουν σε σύγκρουση. Ο λόγος απλός. Ο πρόεδρος ζει από την ομάδα και τη χρησιμοποίει πρωτίστως για να βγάλει κέρδη από αυτή, ενώ αντίθετα οι οπαδοί ζουν για την ομάδα και απαιτούν να έχει επιτυχίες ακόμη και αν πρέπει ο πρόεδρος να βάλει το χέρι στην τσέπη και να έχει οικονομική ζημιά. Ο μοναδικός τρόπος για να μην έρθουν σε σύγκρουση είναι οι αγωνιστικές επιτυχίες της ομάδας. Αυτό έγινε και στην περίπτωση της ΑΕΚ, μόνο που οι ρυθμοί με τους οποίους οδηγήθηκαν στη σύγκρουση ήταν πολύ πιο γρήγοροι από ό,τι συνήθως, πιθανά γιατί και τα προβλήματα που αντιμετώπιζε η ομάδα ήταν πολύ μεγάλα.

Στο λόγο που έβγαζε προς τα έξω ο Θεμιστοκλής Νικολαΐδης, μέχρι να αναλάβει τις τύχες της ΑΕΚ, κυριαρχούσε το συναίσθημα και ο ρομαντισμός. Κατάφερε να πείσει τον κόσμο της ομάδας ότι ενδιαφερόταν για το μεγαλείο και την ιδέα της ΑΕΚ. Μιλούσε σχεδόν δακρύζοντας για το μεγαλείο της ομάδας, για την προσφυγιά, για τον ηρωικό κόσμο της ΑΕΚ που του έχουν πληγώσει τον εγωισμό, απειλούσε θεούς και δαίμονες, παιάνοντας δύναμη από τον λαό της ομάδας, και διατυπώντας σε όλους τους τόνους ότι η ΑΕΚ που ονειρεύεται θα βασίζεται στις δυνάμεις των οικονομικά τους άλ-

προφέρει να καταφέρει να κοντράρει οικονομικά τους άλ-

Για τη φασιστοσύναξη

Πήραμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω επιστολή:

Σύντροφοι-συναγωνιστές, καλό-αγωνιστικό πάνω απ' όλα-χειμώνα και συγχαρητήρια για τον συνεχή αγώνα που δίνετε μέσω της εφημερίδας.

Αιτία να σας στείλουμε την επιστολή είναι η σύναξη των καραφλοειδών που θα προσαρτοποιηθεί στον ελλαδικό χώρο. Μέχρι σήμερα ο τόπος όπου τα καραφλοειδή θα νοσταλγήσουν τις πράξεις των παππούδων τους -αν τα καταφέρουν- συνέχως αλλάζει. Μέχρι τη σημή που γράφουμε ακούγεται η Στυλίδα, η Μεσσηνία και διάφορες άλλες περιοχές. Λέγεται από τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης.

Δυστυχώς όμως παραπρείται μια αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην εμφάνιση των αντιδράσεων του αντιεξουσιαστικού και όχι μόνο χώρου. Παρατηρήθηκε το φαινόμενο αυτόνομοι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές να τοιχοκολλούν αφίσες τις οποίες είχαν δημιουργήσει οι ίδιοι-ακόμα και χειρόγραφα- στην πλατεία Εξαρχείων και να προσπαθούν να αφυπνίσουν τον χώρο. Πράγμα το οποίο κατά τη γνώμη μας θα έπρεπε να είχε ήδη γίνει από τα διάφορα έντυπα-εφημερίδες οι οποίες ανήκουν στον χώρο τον οποίο κινούμαστε.

Σήμουρα πρώτα από όλα θα πρέπει να προετοιμαζόμαστε για την παρουσία μας στον χώρο της ΔΕΘ όπου τα μεγάλοι αφεντικά και οι υπηρέτες τους θα πρέπει να πάρουν μια πρώτη απάντηση για τα μελλοντικά τους και όχι μόνο σχέδια. Δεν πρέπει όμως σε καμία περίπτωση να παραπρείται το φαινόμενο της μη ενασχόλησής μας με τα φασιστικά υποχείρια. Ο καιρός πλησιάζει και όλοι μας πρέπει να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Είναι αδιανόητο να μην προηγηθούν αντιφασιστικές συγκεντρώσεις και πορείες στην Αθήνα και όχι μόνο από συντρόφους-συναγωνιστές μέσα από τις οποίες οι καραφλομυστακοφόροι θα πάρουν μια γεύση για το ιπποδοχή τους επιφύλασσανται.

Είναι επίσης αδιανόητη η μη συνεργασία των διαφόρων ομάδων του χώρου και η μεταξύ τους επικοινωνία για οργανωμένη απάντηση σε αυτούς που νομίζουν πως θα περάσουν ωραίες διακοπούλες στα αντίσκοινά τους αλληλοδανείζοντας τα ξυραφάκια μεταξύ τους. Πρέπει όλοι μαζί να δώσουμε έκταση στο γεγονός-μας και στις αντιδράσεις μας- ο καθένας με τον τρόπο τον οποίο μπορεί.

Επίσης είναι αδιανόητη η μη παρουσία μας στον «τόπο του εγκλήματος». Πρέπει να πάρουν -όπως πολύ σωστά τονίζετε στην εφημερίδα- αυτό που τους αξίζει. Φυσικά ας μην έχουμε την αυταπάτη ότι θα πάρουν την απάντηση που πρέπει από διάφορες οργανώσεις οι οποίες θα διαμαρτυρηθούν με «φέγη βολάν». Εμείς θα πρέπει να είμαστε αυτοί που θα τους στείλουμε μια για πάντα στα σπίτια τους.

Κλείνοντας σας εκφράζουμε για μια ακόμη φορά την συμπαράσταση μας και ανανεώνουμε το ραντεβού μας στο δρόμο, εκεί από όπου πρέπει να δίνονται όλες οι απαντήσεις σε οποιαδήποτε μορφή αφώνα. Οντας βέβαιοι ότι έστω και τις τελευταίες στιγμές θα προσαρτοποιηθούν όλα τα παραπάνω και τα καραφλά χαϊβάνια θα μετανοίωσουν για τις δρλώσεις και τις πράξεις τους. Θα επιθυμούσαμε, εφόσον είναι δυνατόν, να δημοσιευθεί η επιστολή μας στην εφημερίδα σας, αφού πιστεύουμε πως δεν εκφράζει μόνο εμάς, αλλά και πολλούς συναγωνιστές. Η απάντηση σας θα μας δώσει ικανοποίηση αφού θα έχετε ασχοληθεί με τα παραπάνω.

Ραντεβού στο δρόμο λοιπόν...

Ομάδα Αντιεξουσιαστών από Ηράκλειο - Φιλίπεια - Ιλιον
Και μια σύντομη απάντηση-σχόλιο:

Νομίζουμε ότι σε σχέση με τις εκδηλώσεις των διάφορων φασιστοειδών πρέπει να παίρνουμε υπόψη μας και μια άλλη παράμετρο: να μην τους κάνουμε διαφρίμιση. Να μη «σηκώνουμε» το θέμα πέρα από κάποια όρια, γιατί έτοις τους πρωτοποιούμε σε μια μειοψηφία, στην οποία απευθύνονται, ενώ από την άλλη δίνουμε το δικαίωμα σε αστικές και μικροαστικές πολιτικές δυνάμεις να κάνουν πολιτική σπέκουλα και να το παίζουν εκ του ασφαλούς αντιφασίστες, θολώντας τα νερά, δεδομένου ότι στην Ελλάδα υπάρχει μια γενική απέχθεια για τα νεοφασιστικά καθάρματα (περιπτώσεις όπως του Καρατζαφέρη είναι διαφορετικές, γιατί αυτός «παίζει» με παραδοσιακές ιδέες του τύπου «πατρίς-θρησκεία-οικογένεια»).

Για μας ήταν σίγουρο πως μόλις επισημοποιούνταν ημερομηνίες και τόπος θα οργανωνόταν αμέσως «κάθισμα» (ή άνοδος) των μυρίων. Σχετικές διεργασίες είχαν γίνει από τις ορχές του καλοκαιριού και πολύς κόσμος βρισκόταν σε εγρήγορση. Αυτό φοβήθηκαν και οι επισήμες πολιτικές δυνάμεις, που έσπευσαν να πάρουν καταγγελτική θέση, αποκομίζοντας και τη σχετική πολιτική υπεραξία. Μέχρι που βγήκε και η κυβέρνηση και έπει ότι θα τους απαγορεύσει την εκ

Erst kommt das Fressen, dann kommt die Moral (Πρώτα η μάσα και μετά η ηθική) (Μπρεχτ)

«Αναβάθμιση στις δημόσιες τουαλέτες Θεσσαλονίκης»
(ΕΤ-3, 24/8/2005). Νάτη - νάτη η μεταρρύθμιση!

Δηλαδή συγκεντρώσεις και πολιορκίες δίχως μια σταλιά απεργία;

- ◆ Μεγάλες Καραμαλούθηρε!
- ◆ Πρέπει να σε ονομάσουν Καραμανδρέου.

◆ «Αυτό ακριβώς χρειάζεται στο τόπος: συγκεκριμένες προτάσεις Πολιτικής» (ΤΟ ΒΗΜΑ, 24-8-2005). Προτάσεις, αντικείμενα, ρήματα, (άθλια) υποκείμενα.

◆ «Υπογράφτηκε η Συλλογική Σύμβαση Εργασίας του 2005» (από την εφημ. «ΠΑΛΜΟΣ των Οικοδόμων», Ιούλιος-Αύγουστος 2005 - Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας). Στο κείμενο που ακολουθεί απόλιτα παρατίθεται η σύμβαση: η ταμπακιέρα, δηλαδή η «αύξηση» του 1,5 ευρώ, καλύπτεται με την αυστηρή «ουδετερότητα» της ανακοίνωσης.

◆ Κι επειδή το καλοκαίρι έκανε ζέστη, στο ίδιο φύλλο της ίδιας εφημερίδας η διοίκηση του συνδικάτου οικοδόμων «προειδοποιεί» τους υπεύθυνους πως θα τους «τραβήξει το αυτί»... Είναι δε τόση η θρασύτητά τους που σε διπλανή στήλη (σ. 10) απλώς δημοσιεύουν τα «εργατικά απυχήματα» του καλοκαιριού και... μέχρι εκεί...

◆ «...να συγκεντρώσουμε ικανές δυνάμεις που σε ενιαίο μέτωπο θα αγωνιστούμε για βαθιές αλλαγές στο επίπεδο της οικονομίας και της εξουσίας» (Περισσός speaking: ΠΑΛΜΟΣ Οικοδόμων - φ. 129, σ. 11). Προσέξτε το ουδέτερο της φράσης, που αφήνει τη δυνατότητα στον πολιτικό φορέα της να κλίνει (λόγους) αριστερά και να αφήνει περιθώρια

Τη δική μας τρύπα να δούμε πώς θα μπαλώσουμε

(πράξεων) προς τα δεξιά (και το καλό του τόπου...).

◆ Συνεχίζουμε με λόγο ακόμα Περισσό: Ριζοσπάστης 2/9/2005: Πρώτη σελίδα: «Δυναμώνουν οι αγώνες των εργαζομένων», παραπομπή στις σελίδες 8 και 9: Μία και μόνο εργατική κινητοποίηση (SEX FORM), τα υπόλοιπα «πανεξομήσεις» του ΠΑΜΕ για τα συλλαλητήρια. Τί έχουμε δηλαδή; Επετείους: 10 Σεμπτέμβρη (ΔΕΘ), Οκτώβρη (ψηφίζουν - αλήθεια, για πόσες μέρες;- στο συνδικάτο οικοδόμων), 12 Νοέμβρη - άλλη μια συγκέντρωση του ΠΑΜΕ, 17 Νοέμβρη - Πολυτεχνείο και... φτάσαμε λόγο

πριν τα Χριστούγεννα... Αν σε αυτά βλέπετε και καμία δίωρη στάση ή 48ωρη, ε, να μην γεμίσει και το εργατικό ρεπορτάζ; ◆ Τί έχουμε να πάρουμε από την «μεταρρύθμιση» (σύγουρα): Μείωση της ιδιωτικής κατανάλωσης από 3,2% το 2005 σε 2,7% το 2007 και κόστος εργασίας από -0,8% το 2005 σε -0,8% το 2007. Με τις υγείες μας. (Τα στοχεία από την ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 24/8/2005). Να πούμε ότι η παραγωγικότητα της εργασίας αναμένεται να αυξηθεί από 2,3 το 2005 σε 2,6 το 2007 (όπερ αύξηση εκμετάλλευσης). ◆ Νάτη και η «ανεξάρτητη εργατική συγκέντρωση» στη

Θεσ/νίκη, η οποία (σύμφωνα με το ΠΡΙΝ, 4/9/2005) «σηματοδοτεί τη μετατροπή της οργής σε μια ευρύτερη «εξέγερση». Και μόνο τα εισαγωγικά (στην εξέγερση) δείχνουν ότι το «πταιδί» δεν αποχωρίζεται τη «μάνα»...

◆ «Με αποχή τα συνδικάτα μπλοκάρουν επιτροπές ελαστικοποίησης» (Οικονομική ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 25/8/2005 - Χρήστος Μέγας). Τ' ακούς ωρέ Κωτσόβολε, τ' ακούς ωρέ Μάκρο;

◆ Πυρήνη υψίν!

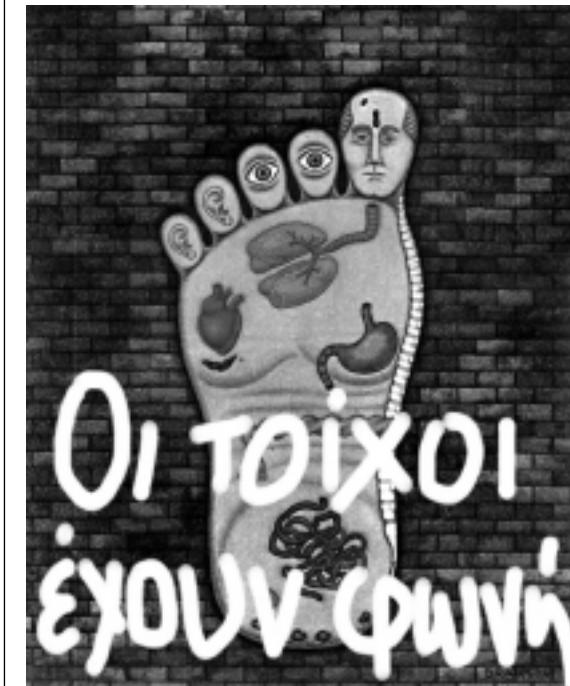
◆ Ωρο-αμίσθιο!

◆ Και επειδή «Ελληνες είστε και φρίνεστε», τσιμπήστε και μια μαλακία απ' τα ΝΕΑ (ΟΠΙΖΟΝΤΕΣ, 22/8/2005), όπου σε γκάλοπ οι λόγοι μη επίσκεψης σε μουσεία-αρχαιολογικούς χώρους μόνο κατά 7,3% εστιάζονται στην τιμή εισιτηρίων, ενώ στο δεύτερο ερώτημα «οι Ελληνες επισκέπτες στους αρχαιολογικούς χώρους πρέπει:», το 85,7% απαντάει «Μειωμένο εισιτήριο» και να μην πληρώνουν καθόλου. (Σοβαρότης... μηδέν).

◆ Γιατί ο Τριάντης ολουρπή! γλυψ! τον Ντέμη στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 3-9-2005;

◆ Τόχει το όνομα φαίνεται: ο κ. Λευτέρης Κανάς (ΑΥΡΙΑΝΗ 2/9/2005): «Η αντίθεσή μας ωστόσο σε οποιαδήποτε προπτική απαγόρευσης της σύναξης των νεοναζιστών, υπακούει σε αξιακά και βιθύτατα ιδεολογικο-πολιτικά κριτήρια». Να, αρθογράφος, να μαλα...μα!

Βασιλής

◆ 3 Σεπτέμβρη 1974-2005. Μαζί με τις αρχές και τις αξίες μας για την Ελλάδα, τη Δημοκρατία, την Κοινωνική Δικαιοσύνη (Γ.Α. Παπανδρέου)

Δεν ξέρω από που να αρχίσω. Για πιο μαζί; Με πιούς μαζί; Με όλους μαζί; Συμμετοχική Δημοκρατία υπό την Α.Μ... Γιωργάκη (θα σας ξανάβρω στους μπαζέδες... συμμετοχικά στους κανοπέδες). Με ποιες αρχές; Με όλες τις αρχές; Με τις αρχές, αρχές. Με ποια Ελλάδα; Με όλη την Ελλάδα (Ελλάδα η χώρα του πράσινου ήλιου, σχ, σχ και ξανά σχ); Με ποια Δημοκρατία; Με τη Δημοκρατία; Με τη Νέα Δημοκρατία; Την επόρια Δεξιά; Που μπήκε στο χρονοντούλαπτο της ιστορίας; Μήπως το κλειδί το κράταγε ο σύντροφος Κάρολος; Περί Κοινωνικής Δικαιοσύνης ουδεμία απορία. Φάγαμε τόσο πολύ κοινωνική δικαιοσύνη τόσα χρόνια που τη μπουχτίσαμε. Πολύ πρόγυμα. Μέχρι που βαρεθήκαμε και είπαμε ας δοκιμάσουμε και λόγο κοινωνικό φιλελευθερισμό. Μόνο το Internet δεν πρόλαβε να πάει στα ΚΑΠΗ. Η συντήρηση δεν επέτρεψε στο σοσιαλισμό να φτάσει στο ανώτερο στάδιο του.

◆ Εργοδότες, Κυβέρνηση, Ε.Ε. επιτίθενται. Μπορούμε να τους σταματήσουμε! Πανελλαδική διαδήλωση στη ΔΕΘ 10/9 (Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ)

Επιτίθεται η ΕΕ!!! Επιτίθεται η ΕΕ!!!

Ας δούμε το θέμα σφαιρικά, με ψυχραιμία: Η ΕΕ επιτίθεται αυτή τη στηγμή. Είναι μια αλήθεια που μπορεί να διατυπωθεί. Αφού οι αντευρωπαϊστές πιέζουν. Τούτο δεν σημαίνει, βεβαίως, βεβαίως, ότι μια άλλη ΕΕ, στην οποία δεν θα κυριαρχούν οι δυνάμεις του κεφαλαίου, δεν θα εκφράζει τους πόθους και τις επιθυμίες των λαών της.

Η αναγνώριση ότι η ΕΕ επιτίθεται δείχνει ότι οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις μπορούν να κάνουν θετικά βήματα προς την κατεύθυνση όχι μόνο του αντιπάλεματος των αντιλαϊκών επιλογών, αλλά και της υιοθέτησης της διάλυσης της ΕΕ στο μέλλον. Για το τι σοσιαλισμό παλεύει καθημεία από τις δυνάμεις που συμμετέχουν στο Φόρουμ δεν χρειάζεται να αναφέρομαστε, γιατί ο σοσιαλισμός έτσι και αλλιώς δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια ουτοπία. Αρα, τα ερωτήματα περί σοσιαλισμού είναι κακόβουλα και θέλουν να υποβαθμίσουν τη μεγάλη επιτυχία για την προχωρημένη θέση στην οποία καταλήξαμε για την ΕΕ.

Μόλις κοίταξα την ημερομηνία λήξης στα χάπια μου. Λήγουν 31 Φεβρουαρίου του 2006. Μπορεί, μπορεί, μπορεί να ενωθεί η Αριστερά.

◆ Τα όνειρα δεν έχουν πιστωτικό όριο (Citibank)

Δε με νοιάζουν τα όνειρα, ρε παιδιά. Εγώ κανένα αυτοκινητάκι θέλω να πάρω. Διακοπές θέλω να πάω. Μεροκάματο ψάχνω να βρω. Φραπεδιά σε χάι μέρος θέλω να χτυπήσω. Την ομάδα μου θέλω να δω. Γενικώς, την ψυχή μου στο διάλο, σύρι στη Citibank, θέλω να πουλήσω.

■ Ερευνες για τη συντριβή του Μπόινγκ

Στο απυρόβλητο το σύστημα

«Συμε σε ποιο σημείο ο παράγοντας άνθρωπος υποχώρησε ή δεν έκανε σωστά τη δουλειά του ή παρέλειψε ή εν πάσει περιπτώσει έσφολε». Αριστος χειριστής του λόγου και «μανούλα» στα εξισορροπητικά παιχνίδια, ο πρόεδρος της επιτροπής διερεύνησης αεροπορικών αποχήματων Ακρ. Τσολάκης έδωσε το στήμα της ρότας στην οποία κινείται η επιτροπή του. Η αναζήτηση ευθυνών οδηγείται σε πρόσωπα. Μπορεί αυτά να ανήκουν και στην ιδιοκτήτρια εταιρία και

στους εποπτικούς μηχανισμούς του Κυπριακού κράτους. Για να είναι αξιόπιστο ένα πόρισμα, θα πρέπει να φτάνει και εκεί.

Αλλιώς, ο κόσμος, με πρώτους τους συγγενείς των θυμάτων, θα

■ Ούνα φάτσα ούνα ράτσα

Διάλογος (άνευ δικών μας σχολίων) του προέδρου του ΣΕΒ με δημοσιογράφο του «Φλας»:

Ερ.: Με αυτήν την κυβέρνηση συνεννοείστε καλύτερα ή με την προηγούμενη;

Κυριακ.: Το ίδιο πρόγραμα είναι. Δεν έχει καμία διαφορά δύον αφορά τουλάχιστον τους εργοδότες.

δίνει άδεια σε αυτά τα καράβια και οι εφοπλιστές, έλεγε στις αρχές της εβδομάδας μια μάρτυρας στη δίκη για το ναυάγιο του «Σαμίνα», εκφράζοντας μια μεγάλη αλήθεια. Αυτή την αλήθεια προσπαθούν

Πιλότος αντεργατικών αλλαγών οι ΔΕΚΟ

Ειδικινά, είναι ν' απορεί κανείς με όλη αυτή τη φιλολογία για το αν θα επιφέρει ή όχι η κυβέρνηση αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς των ΔΕΚΟ, εξομοιώνοντάς το με αυτό που ισχύει για τον ιδιωτικό τομέα. Χρειάζεται μήπως να αναφερθούμε στα όσα είπε ο Μεϊμαράκης στην «Απογευματινή»; Ξεχάσαμε αυτά που έλεγαν τα κυβερνητικά στελέχη, όταν υπογράφονταν η εποισχυντή συμφωνία διοίκησης - συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του ΟΤΕ; Δεν έλεγον τότε τα κυβερνητικά στελέχη, ότι αυτή η συμφωνία πρέπει να λειτουργήσει ως πιλότος και για τις υπό-

λοιπές ΔΕΚΟ;

Ο Μεϊμαράκης για μια φορά αικόμη λειτουργεί σαν «λαγός», προτείνοντας «ένα συνολικό πακέτο μεταρρυθμίσεων» στις ΔΕΚΟ, το οποίο θα περιλαμβάνει και αναπροπή των εργασιακών σχέσεων. «Το επιτυχημένο μοντέλο του ΟΤΕ πρέπει να γενικευτεί», σημειώνει με νόημα. Ταυτόχρονα, ο παραταξιακός Τύπος της ΝΔ συνεχίζει τη σχετική φιλολογία δημοσιεύοντας πληροφορίες για τις εισηγήσεις που κατατίθενται στο Μαξίμου, προτείνοντας προσλήψεις εκτός ΑΣΕΠ και απομικές συμβάσεις, όπως ισχύει στον ιδιωτικό τομέα για

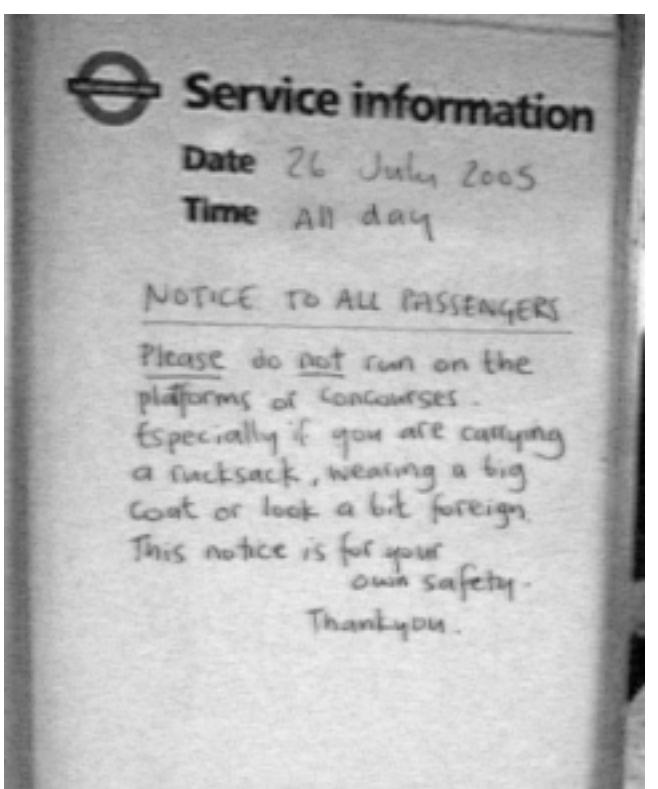
τους νεοπροσλαμβανόμενους στις ΔΕΚΟ.

Η κυβέρνηση έχει ξεκαθαρίσει ότι τον Οκτώβρη θα φέρει νομοσχέδιο για τις ΔΕΚΟ. Το πιο πιθανό είναι ο Καραμονής ν' αναφερθεί σήμερα στο θέμα, εντάσσοντάς το στην προπαγάνδα για τις «μεγάλες μεταρρυθμίσεις», που θα πρωθήσει αυτός ο Λούθηρος του ελληνικού καπιταλισμού (τελικά έχουμε μπερδευτεί με τους Λούθηρους, καθώς ο τίτλος διεκδικήθηκε επί σειρά ετών και από τον Σημίτη, που σήμερα τον θυμούνται μόνο οι κάτοικοι του Κορακοχωρίου Ηλείας).

Οι ΔΕΚΟ πρέπει να γίνουν τυπικά ιδιωτικές καπιταλιστικές επηχειρήσεις, ακόμα και αν το Δημόσιο διατηρήσει την πλειοψηφία των μετοχών τους και το μάνατζμεντ. Είναι θέμα «ίσων όρων ανταγωνισμού», που λέει και η Κομισιόν. Αυτό σημαίνει (και) αλλαγή του συστήματος των

εργασιακών σχέσεων, οι οποίες βέβαια, χωρίς να παύουν να είναι καπιταλιστικές, είναι πολύ καλύτερες απ' αυτές που ισχύουν στον ιδιωτικό τομέα, με αγκωνάρι τους τη μονιμότητα.

Αυτά είναι πράγματα καθαρά και πρέπει να τα θεωρούμε δεδομένα και όχι να συζητάμε για το αν θα επιχειρηθεί ή όχι. Θα επιχειρηθεί σήμερα και αν δεν βρεθεί συνεργασία τύπου ΟΤΕ θα επιχειρηθεί με τη βίᾳ. Το ερώτημα που πρέπει να μας απασχολεί, λοιπόν, είναι άλλο. Είναι έτοιμο το εργατικό κίνημα στις ΔΕΚΟ να αντιπαλέψει αυτή τη μετωπική επίθεση ή θα κινηθεί στη λογική «δε βαριέσσαι, ας καθαρίσουν οι νέοι, εμάς δεν μας πειράζει». Για να το πούμε μ' ένα παράδειγμα: είναι διατεθειμένοι οι ΔΕΗΤΖήδες να κατεβάσουν τους διακόπτες και να θυμίσουν το κίνημά τους σε παλιότερες ταλικές μάχες;

Η ανακοίνωση είναι ανηρτημένη στο μετρό του Λονδίνου, στο σταθμό του Νότινγκ Χιλ. Το κείμενο λέει:

«26 Ιουλίου 2005

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙΒΑΤΕΣ

Παρακαλούμε μην τρέχετε στις αποβάθρες ή τους διαδρόμους.

Ιδιάτερα αν κουβαλάτε σακίδιο πλάτης, αν φοράτε μακρύ παλτό ή αν μοιάζετε λίγο ξένος.

Η ανακοίνωση αυτή είναι για τη δική σας ασφάλεια.

Ευχαριστούμε.

Σχόλιο νομίζουμε δεν χρειάζεται. Αλίμονο σου αν βιάζεσαι στο Λονδίνο. Ήχανεις το ραντεβού σου, το μεροκάματο κ.λπ. ή κινδυνεύεις να φας καμιά «αδέσποτη» που θα σε στελεῖ εν τόπω χλοερώ...

■ Κυνικές ομολογίες

Αποκαλυπτική συζήτηση σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή. Ελληνίδα, που διασώθηκε από την κατοιστροφή της Νέας Ορλεάνης, βγάζει την οργή της. Σώθηκα γιατί ήμουν λευκή, λέει. Αν ήμουν μαύρη, το πιθανότερο είναι να ήμουν ανάμεσα στα χιλιάδες πτώματα που επιπλέουν στο νερό. «Το θέμα δεν ήταν λευκοί ή μαύροι, αλλά φτωχοί και πλούσιοι», υποστηρίζει ο παριστάμενος υφυπουργός Εξωτερικών Ε. Στυλιανίδης, θεωρώντας πως κακός είναι μόνο ο φυλετικός και όχι με ο ταξικός ρατσισμός (ο νεοφιλέλευθερισμός δεν επιτρέπει ψύχραιμες σκέψεις). Η γυναίκα αποκαλύπτει ότι μια μέρα πριν τον τυφώνα την ειδοποίησαν στο ξενοδοχείο που ήμενε να πάρει ό,τι θεωρούσε απαραίτητο και να φύγει, πράγμα που έπραξε. Ο υφυπουργός βρίσκει την ευκαιρία να υπερθεματίσει: «Η πολιτεία ειδοποίησε έγκαιρα. Οσοι είχαν την οικονομική δυνατότητα να φύγουν το έκαναν».

Το πρόβλημα δεν είναι ο όποιος Στυλιανίδης. Ισαίσα που αυτός με τον κυνισμό του γίνεται και χρήσιμος ως φορέας αποκαλύψεων. Είναι επίσης περιττό να θυμίσουμε στον υφυπουργό πως στη Νέα Ορλεάνη οι έννοιες φτωχός και μαύρος σχεδόν ταυτίζονται. Μας αρκούν οι παραδοχές του: Όποιος είχε λεφτά να φύγει έφυγε και καλά έκανε. Οι υπόλοιποι που ήμειναν ήταν άντοι της τύχης τους. Το κράτος είχε μόνο την υποχρέωση να προειδοποιήσει για την έλευση του τυφώνα και το έπραξε. Τα υπόλοιπα τα ανέλαβε η... αγορά. Οσοι είχαν έστω και πέντε φράγκα στην τσέπη τους το έκαναν. Οσοι ζουν κάτω από το ορίο φτωχείας, οι πολλοί, έμειναν να παλέψουν με «τα στοιχεία της φύσης», σ' έναν ογώνα άνισο. Ο σύγχρονος καπιταλισμός μας γυρίζει στην εποχή της βαρβαρότητας.

Μεγέθη

Είναι βέβαιο ότι αν σταθεί κάποιος στην ουρά ενός κινηματογράφου και θέσει στους προσερχόμενους το ερώτημα «ποιος ήταν ο Εκεχαρντ Σαλ;», ζήτημα είναι αν θα βρεθούν δύο στους εκατό να δώσουν τη σωστή απάντηση. Αν στους ίδιους θεατές τεθεί το ερώτημα «ποιος είναι ο Πέτερ Στάιν», οι ογδόντα στους εκατό θα απαντήσουν «γερμανός σκηνοθέτης του θεάτρου» και σημαντικό θα είναι το ποσοστό εκείνων που θα έχουν παρακολουθήσει την ευριπιδική Μίδεια, που ανέβασε στα τέλη του Αυγούστου στην Επίδαυρο, ή που θα ήθελαν να την παρακολουθήσουν αλλά για διάφορους λόγους δεν μπόρεσαν.

Ποιος ήταν, λοιπόν, ο Εκεχαρντ Σαλ, που πέθανε το περασμένο Σάββατο στο Βερολίνο, στα 75 του χρόνια και γιατί τον συγκρίνουμε με τον Πέτερ Στάιν; Τα μόνα κοινά τους είναι πως είναι και οι δύο Γερμανοί και θεατράνθρωποι. Από εκεί και πέρα αρχίζουν οι διαφορές, που όλες μαζί δημιουργούν μια άβυσσο.

Ο Σαλ ήταν η ψυχή του Μπερλίνερ Ανσάμπλ. Μαζί με τον Μπέρτολτ Μπρεχτ και μετά το θάνατο του Μπρεχτ, ήταν από τους πρώτους που έσπευσαν στη σχολή του Μπερλίνερ Ανσάμπλ, όταν την ίδρυσε ο Μπρεχτ, μετά την επιστροφή του από τις ΗΠΑ στη Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας. Σύντομα έλαμψε το ταλέντο του και το παθιασμένο ερευνητικό του πνεύμα. Εγινε ένας από τους στενότερους συνεργάτες του Μπρεχτ. Ήθωποιός στα 60 (δικά του και άλλων) έργα που σκηνοθέτησε ο Μπρεχτ, μόνιμος συμπρωταγωνιστής της Ελένα Βάιγκελ, σύζυγος της Μπάρμπαρα Μπρεχτ. Κάθε παρουσία του με το Μπερλίνερ Ανσάμπλ ήταν ένα καλλιτεχνικό γεγονός. Η ζωή του ήταν μια συνεχής έρευνα πάνω στο θέατρο, σύμφωνα με το κοινωνικό-καλλιτεχνικό όραμα του δασκάλου του. Η Δύστινη αναγκάστηκε να υποκλιθεί στο ταλέντο του, αλλά ποτέ δεν τον αγάπησε, γιατί ποτέ δεν της έκανε τα χατάρια. Πέθανε (τα αίτια του θανάτου του δεν διευκρινίστηκαν) έχοντας βιώσει το ναυάγιο της διατριπτούς του Μπερλίνερ Ανσάμπλ ως κοιτίδας του μπρεχτικού οράματος.

Ο Στάιν είναι ένας ικανότατος σκηνοθέτης και ένας ακόμα πιο ικανός δημοσιοσχεσίτης. Κλασικιστής, οριακά πειραματικός και οριακά ριζοσπαστικός. Τόσο που να μην ενοχλεί, να τα έχει καλά με τα κυκλώματα, να εξασφαλίζει χρηματοδότηση για τα έργα που ανεβάζει. Είναι η τυπική εκδοχή του μορφωμένου αιστού που καλλιεργεί το καλό γούστο στην τάξη του. Το είδαμε αυτό και στη «Μίδεια», για την οποία υποστήκαμε έναν διαφημιστικό καταιγισμό (σχεδόν πλύση εγκεφάλου), αλλά το αποτέλεσμα δεν ήταν παρά μια κλασικής παράσταση, με πθωτοποιώντας που τους «κατάπιε» η επιδιάρειος ορχήστρα (μόνιμη διασωθείσα στη σύζυγό του Μανταλένα Κρίπα) και μ' ένα ευρηματικό φινάλε, που πολλοί σκηνοθέτες ενδεχομένως θα είχαν σκεφτεί, πριν απ' αυτόν αλλά το κόστος για την υλοποίησή του στάθηκε απαγορευτικό. Ο Στάιν, όμως, βρήκε τα λεφτά για να το υλοποιήσει. Και θα τον ξαναδούμε σίγουρα στην Επίδαυρο, ενώ μάλλον δεν θα ξαναδούμε τον Μαντίας Λάνγκχοφ, σκηνοθέτη του Μπερλίνερ Ανσάμπλ, που τον κατακεραύνωσε με μίσος η εγχώρια κριτική, αυτή που ήδη αποθέωσε τον Στάιν, πριν ακόμα δει την παράστασή του (μεγάλη υπόθεση οι καλά οργανωμένες δημόσιες σχέσεις).

Αυτό το σημείωμα είναι ένας μικρός φόρος τιμής στον Εκεχαρντ Σαλ. Τον τελευταίο της πρώτης γενιάς του Μπερλίνερ Ανσάμπλ. Των σκαπανών ενός θεάτρου της ψυχαγωγ